Середа, 5 червня 2002 року. № 100 (2851)

Ціна договірна

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Цього дня

■ 1771 р. Вийшов царський указ про дозвіл тисячі українських козаків оселитися поблизу Азова. ■ 1857 р. На Чернігівщині народився майбутній учений-патолог Володимир Підвисоцький. Створив свою наукову школу. ■ 1907 р. Спалахнуло повстання саперного батальйону в Сирецьких таборах (тоді околиця Києва). ■ 1927 р. Помер фольклорист, хоровий диригент, композитор Порфирій Демуцький. ■ 1967 р. Початок "шестиденної війни" між Ізраїлем та країнами арабського світу. ■ 1990 р. У Києві розпочався перший собор Української автокефальної православної церкви.

Сім поглядів з надією

8

Могутність держави приростає Охтиркою

10

ОФІЦІЙНО

За розумні компроміси

Президент України Леонід Кучма під час зустрічі з керівництвом Верховної Ради заявив, що готовий співпрацювати з усіма політичними силами парламенту. В зустрічі взяли участь Голова Верховної Ради України Володимир Литвин, його Перший заступник Геннадій Васильєв, заступник Олександр Зінченко, а також постійний представник Президента у ВР Олександр Задорожній.

Як повідомила в інтерв'ю журналістам прес-секретар глави держави Олена Громницька, Леонід Кучма обговорив з керівництвом парламенту напрями конкретного співробітництва і взаємодії Верховної Ради і Президента. Л. Кучма наголосив на потребі пошуку «розумних компромісів» між політичними силами у парламенті.

(Закінчення на 2-й стор.).

Глобальні проблеми треба розв'язувати разом

«Ми сприймаємо ваш візит як свідчення уваги до внеску України в діяльність організації та вияв підтримки процесів демократичного перетворення в нашій країні», — наголосив Голова Верховної Ради Володимир Литвин під час зустрічі з Генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй Кофі Аннаном. Він підкреслив, що Україна підтримує пріоритети діяльності ООН. Це насамперед забезпечення міжнародного миру та безпеки, глобального економічного і соціального розвитку й дотримання прав людини. Голова ВР вважає, що саме ООН «повинна і може відповідати на виклики, які життя ставить перед людством». Динамічна співпраця України з цією міжнародною організацією охоплює всі сфери діяльності і, на думку Володимира Литвина, має й надалі розвиватися в тому ж руслі.

(Закінчення на 2-й стор.).

УСЮДИ ЦІНУЮТЬ ВЛАСНУ СВОБОДУ ВИБОРУ

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА і Олександра КЛИМЕНКА.

Ранкове і денне засідання 4 червня

Для роботи на пленарному засіданні зареєструвалися 415 народних депутатів. Відкриваючи сесію, Голова ВР Володимир Литвин під дружні оплески привітав високого гостя — Генерального секретаря ООН Кофі Аннана, який перебуває в Україні з офіційним візитом.

Володимир Литвин у своєму виступі зазначив, що парламент розцінює візит Генсека ООН як вияв підтримки процесів демократичного перетворення в Україні. Голова ВР наголосив, що Україна підтримує головні пріоритети діяльності ООН, насамперед у сфері підтримання міжнародного миру і безпеки, дотримання прав людини та забезпечення глобального економічного і соціального розвитку.

З парламентської трибуни Кофі Аннан, зокрема, сказав, що «демократія, належно втілена в життя, є найкращою гарантією клімату вільної дискусії, в якому різні групи та особи в суспільстві можуть вчитися один в одного та досягати згоди стосовно вирішення спільних проблем».

(Закінчення на 2-й стор.).

ПЕРЕДПЛАТА-2002

Передплачуйте і вигравайте!

Продовжуємо публікувати пропозиції наших друзів для розіграшу серед передплатників газети. Вам пропонують:

41. Концерн «Чексіл» (президент Віктор Попов) —модельні куртки, шкільна форма.

42. Володимир-Волинське ТзОВ «Гербор-Холдинг» (директор Валентин Вірковський) — меблі.

43. Володимир-Волинське ВАТ «Луга» (директор Володимир Бабійчук) — чоловічий та жіночий одяг.

44. ВАТ «Луцький пивзавод» (директор Микола Поліщук) — ящик пива.

45. Луцьке ПП «Боніта» (директор Сергій Байшев) —ящик макаронів.

Передплачуйте і вигравайте! Хай вам щастить!

День бузковий, голос шовковий

Вівторок на радіо вже охрестили «бузковим днем», бо саме по вівторках на «Промені» гостює наша газета, а заголовок у неї бузкового кольору. Вчора з читачами в ефірі зустрівся заступник головного редактора «Голосу України» Віталій Суддя. Тема бесіди — журналістські відрядження. Цікаво, що читачі пам'ятають про прийдешній День журналіста ліпше, ніж ми — вже почали вітати! Спасибі! А традиційна вікторина та конкурс на краще виконання в ефірі пісні про «Голос України» завершено так: приз за пісню (фільтр для води) дістався Галині Зінько з Тернополя, а Інна Генріхівна з Ялти (на жаль, не повідомила прізвище) і Петро Литвин з Чернігова нагороджені передплатою на «ГУ». Вітаємо — і до нової зустрічі!

У НОМЕР

* * *

У середньому на 30 відсотків збільшилися в Україні оптові ціни на нафтопродукти. Так, літр дизпалива на АЗС коштує приблизно 1,65 грн. Пов'язують такі тенденції із сезонним зростанням попиту з боку аграріїв, а також подорожчанням цієї продукції у світі, зокрема в Росії. Уже нині ціни у північних сусідів вищі за українські.

Як прогнозують фахівці, нафтопродукти й надалі дорожчатимуть, хоча не наважуються назвати максимальний рівень цін.

(Закінчення на 3-й стор.).

* * *

За два місяці призовної кампанії лави Збройних Сил України поповнили 46,8 тис. осіб, із яких 33 тисячі потрапили на строкову службу.

Із загальної кількості новобранців, 35 відсотків направлено до учбових центрів для підготовки фахівців, інші — безпосередньо до військових частин.

До речі, військові відзначають тенденцію до зменшення кількості призовників порівняно з 2001 роком у зв'язку з поетапним переходом українського війська на контрактну основу, **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

* * *

Минулого тижня у Львові в ізоляторі попереднього ув'язнення міського управління міліції повісився 16-літній підліток. Для самогубства затриманий використав власну сорочку, яку закріпив за раму двох'ярусного ліжка.

Підлітка було затримано 5 травня під час спроби пограбування. Судячи з того, що він перебував на обліку в міліції, це був його не перший «подвиг».

Після службового розслідування начальник ізолятора та черговий отримали догани, **повідомляє for-ua. com.**

Відновлено трансляцію засідання парламенту України на Першому загальнонаціональному каналі Українського радіо

Усюди цінують власну свободу вибору

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове і денне засідання 4 червня

(Початок на 1-й стор.).

Генеральний секретар ООН наголосив: факти свідчать, що демократичні країни рідко воюють між собою, якщо взагалі коли-небудь це роблять. І через мирне вирішення внутрішніх протиріч демократичний устрій може допомогти відвернути і соціальні неузгодженості. Усюди люди цінують власну свободу вибору, а «один із великих виборів, що постає сьогодні перед людством, — потреба зробити універсальним не лише принцип, а й практику застосування демократії».

Ці слова Кофі Аннана можуть бути епіграфом до всіх розповідей про дальший перебіг сесійного дня. Відповідно до Регламенту ВР у вівторок перші 45 хвилин відводяться для заяв фракцій і народних депутатів.

Першим від імені фракції «Наша Україна» заяву зробив народний депутат Володимир Філенко. Стало зрозуміло, що переговори, які тривали під час вихідних та в понеділок, ні до чого не привели.

У кулуарах точилися розмови про те, що фракціями «Єдина Україна» та СДПУ(о) підготовлено проект постанови ВР про пропорційний розподіл комітетів кількісно і персонально між фракціями відповідно до їх чисельності.

Однак, згідно із заявою фракції «Наша Україна», «вона сприйме тільки комплексний підхід до реформування системи влади, поглиблення економічних та соціальних перетворень і категорично виступає проти того, щоб в основі всіх парламентських процесів лежав розподіл «портфелів».

Це можливо здійснити лише через підписання фракціями договору про спільні дії як програми діяльності Верховної Ради з подальшим виходом на укладання тристоронньої угоди між ВР, Президентом та Кабміном. Тільки у такий спосіб можна досягти стабілізації і в парламенті, і в суспільстві, випливало із заяви «Нашої України».

Потім із заявами виступили керівники фракцій СПУ — Олександр Мороз, КПУ — Петро Симоненко, лідер БЮТ Юлія Тимошенко, які розставили власні акценти. Олександр Мороз згоден віддати керівні посади у ВР пропрезидентським партіям, але разом з відповідальністю за становище в Україні, Юлія Тимошенко запропонувала припинити переговори і роз'їхатися по регіонах, щоб розповісти про те, що діється в парламенті, а також створити у ВР з опозиційних партій раду народної довіри, Петро Симоненко висловився за те, щоб розв'язати головне питання — всі консультації проводити тільки у форматі шести фракцій. А на тристоронню угоду між ВР, Президентом і Кабміном можна піти, хоча це лише привід для влади довше протриматися.

Від імені фракцій «Єдина Україна» та СДПУ (о) з обгрунтуванням ситуації, що склалася, виступив народний депутат Олександр Карпов, наголосивши: слід перейти до обговорення наявного проекту постанови ВР.

Тим часом Голова ВР Володимир Литвин оголосив, що до нього надійшли заяви від окремих народних депутатів, зокрема Геннадія Удовенка, про те, що з ними не погоджувалися питання внесення їхніх кандидатур до проекту постанови, який пропонується для обговорення, і вони свої кандидатури знімають. З такою ж, але усною, заявою виступив і народний депутат Юрій Ключковський.

У цій ситуації Володимир Литвин оголосив перерву до 12.30.

Після перерви Голова ВР поінформував, що відбулися результативні переговори з представниками фракцій, досягнуто певних домовленостей. Створено робочу групу, яка підготує спільні рішення на розгляд шести лідерів фракцій. Результати переговорів планують оголосити сьогодні на пленарному засіданні, яке розпочнеться о 12.30.

Анатолій КАРАСЬ.

Фото Олександра КЛИМЕНКА та Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Глобальні проблеми треба розв'язувати разом

(Початок на 1-й стор.).

Кофі Аннан високо оцінив дворічну діяльність України в Раді Безпеки ООН та відзначив внесок українських миротворців у справу розв'язання конфліктів у різних частинах світу. Він висловив упевненість, що участь нашої країни в Економічній і соціальній раді та Комісії з прав людини буде не менш плідною. Генсек ООН наголосив, що і керована ним організація, і наша країна нині в стадії трансформації. Зміни —необхідний і дуже важкий процес, але це єдиний шлях до прогресу і його не треба лякатися. К. Аннан також відзначив готовність нашого суспільства до сприйняття глобальних цінностей. Присутність на зустрічі голів усіх фракцій Верховної Ради Генсек ООН розцінив як прояв прагнення до плюралізму, який «є ключовим напрямом у переході до демократії».

Олег ДЕНИСОВ.

За розумні компроміси

(Початок на 1-й стор.).

Заступник Голови Верховної Ради Олександр Зінченко повідомив після зустрічі, що на ній ішлося «про функціонування парламенту, економічне законодавство, прийняття документів, які сприятимуть інтеграції України в європейський простір». Парламентарії також обговорили реалізацію щорічного послання Президента до Верховної Ради, підготовку документа про співробітництво парламенту з урядом, виконання бюджетних зобов'язань із фінансування парламенту. Голова Верховної Ради України Володимир Литвин поінформував Президента про те, що фінансування парламенту недовиконано більш як на 200 млн. грн. За результатами зустрічі Президент підписав три розпорядження про забезпечення фінансування парламенту.

Стосовно розподілу парламентських комітетів, то Президент України, **за словами постійного представника глави держави у парламенті Олександра Задорожнього,** підтримує варіант пропорційного розподілу портфелів між усіма політичними силами у Верховній Раді.

Опозиція готова до роботи в парламенті. І поза ним

На позавчорашній прес-конференції лідер Блоку Юлії Тимошенко заявила про вихід її фракції з процесу розподілу портфелів керівників парламентських комітетів. «Кількість відведених нам і соціалістам посад не впливатиме на формування політики Верховної Ради...» Юлія Тимошенко вважає, що ніхто з четвірки не повинен долучатися до цього «ганебного процесу», бо це виглядатиме як «амністія останнім подіям, котрі є нічим іншим, як узурпацією влади, штучно створеною парламентською більшістю».

На погляд Юлії Тимошенко, якщо фракції «Єдина Україна» і СДПУ(о) виконають своє попередження і розподілять керівні посади в парламенті між собою, — «це буде їхньою другою фатальною помилкою. Адже доведеться брати на себе всю відповідальність. Парламент буде непрацездатний, адже він абсолютно неадекватний політичному стану суспільства...».

Відмова опозиції від портфелів не означає її ізоляцію від законодавчої діяльності. «До роботи в парламенті ми готові», — запевнила лідер БЮТ. Готові вони і до роботи поза парламентськими стінами: Ю. Тимошенко підтвердила намір закликати людей до акцій громадянської непокори. Вже нині всі партії її блоку активно працюють з масами. Зокрема, над програмою «Проти свавілля», мета якої — здійснювати постійний контроль за фактами фізичного, морального і економічного тиску на людей з боку влади з подальшим зверненням до міжнародних правозахисних організацій.

За словами Ю. Тимошенко, нині знову посилився пресинг на членів її команди, зокрема, колишніх співробітників корпорації ЄЕСУ. Як останній факт — у Туреччині за дорученням ГПУ затримано чотирьох осіб: «моїх родичів і партнерів похилого віку». Серед них свекор Юлії Володимирівни — Геннадій Тимошенко. Їм інкримінують «начебто неправильно нараховані ПДВ». Лідер фракції повідомила, що вже звернулася до турецької сторони з проханням надати затриманим політичний притулок по той бік Чорного моря.

Юлія Тимошенко запевнила, що тиск чинять не лише на її колишніх співробітників та виборців, а й на членів фракції. Щоправда, вона «вірить у свою команду. Люди знали, на що йшли, що їх чекає. Вони готові до цих речей. Вони останні, хто здатен вистояти і протидіяти. Хоча... я припускаю: люди слабкі. Хтось може не витримати. Бог йому суддя. І власне сумління, якщо воно є після цього...»

Попри песимізм останньої фрази, Юлія Тимошенко переконана: спроби задушити демократію будь-якими методами — від «гаманця» до «податкового привиду» —приречені на поразку.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

У НОМЕР

Уряд затвердив бюджетну стратегію

Уряд України схвалив проект Основних напрямів бюджетної політики на 2003 рік і передав його для розгляду у Верховну Раду.

Основними напрямами в сфері доходів уряд вважає поетапне ухвалення і запровадження Податкового кодексу, скорочення боргу з відшкодування ПДВ підприємствам, які не мають заборгованостей перед державою.

Крім того, уряд вважає за необхідне прийняття уже цього року пакета законів з оподаткування, які передбачають реформу прибуткового податку з громадян, вдосконалення механізму адміністрування ПДВ і скасування податкових пільг, які надаються за галузевими і професійними ознаками.

Водночас Кабінет Міністрів вживатиме рішучі кроки щодо істотного зниження темпів зростання заборгованості з платежів до бюджету. Зокрема, за рахунок вдосконалення механізмів банкрутства підприємств і підвищення якості роботи органів стягнення з недобросовісних неплатників податків.

Не змінюються макроекономічні прогнози на 2002 рік, які передбачають зростання ВВП на 6%, інфляції на 9,8%, середньорічний курс гривні — на 5,45 грн. за долар.

А на наступний рік заплановано зростання ВВП на 6%, що в номінальному обрахунку означає його підвищення до 260 млрд. грн., зростання обсягів промислового виробництва — на 7,5%, інфляції — на 7,7%. Окрім того, плановано, що експорт 2003 року зросте на 6%, а імпорт — на 7%.

На 2004 рік передбачається зростання ВВП в розмірі 6%, інфляції — 5,8, зростання експорту — 6%, імпорту — 8%.

Фото Василя ГРИБА.

Суддя любить людей і рідне місто

Суддя Кіровського районного суду Володимир Ярошенко спільно з благодійним фондом «Україна» організував для малечі Кіровограда свято в парку культури та відпочинку. В. Ярошенко — один з основних претендентів на перемогу на перевиборах місцевого голови.

«Людина — головна цінність у державі» — гасло, з яким Володимир Ярошенко йде до перемоги 9 червня. Від більшості інших кандидатів у мери його відрізняє насамперед те, що він уже сьогодні, ще як кандидат, думає про розвиток і благоустрій міста. Думає і робить конкретні кроки.

Знаючи проблеми кіровоградців, до яких насамперед належать критичний стан системи опалення, погане водопостачання, розбиті дороги та незадовільна робота громадського електротранспорту, він заручився підтримкою відповідних міністерств та державних комітетів про їх розв'язання. Ініціативи кандидата підтримують і депутати Верховної Ради України, яких доля пов'язала з Кіровоградом.

СОЦОПИТУВАННЯ

«Четвертій» владі довіряють більше

Вітчизняним ЗМІ довіряє майже 56 відсотків українців. Зокрема, 13,3% громадян довіряють ЗМІ цілком, а 40,6% — швидше довіряють, аніж ні. Про це свідчать результати всеукраїнського соціологічного дослідження, проведеного з 21 по 28 травня цього року Українським центром економічних та політичних досліджень імені Олександра Разумкова.

За результатами опитування, ЗМІ тільки трохи поступаються Інституту церкви, якій традиційно довіряє населення.

Фото Олександра КЛИМЕНКА, Сергія КОВАЛЬЧУКА.

117 гірників шахти «Мінусинська» з міста Красний Луч (Луганська область) прибули до Києва. За їхніми словами, в столиці вони вимагатимуть від керівництва держави сплати боргів у заробітній платі. У лавах шахтарів народні депутати Михайло Волинець і Михайло Павловський.

ОФІЦІЙНО

Доступна кваліфікована допомога

Президент України Леонід Кучма своїм Указом затвердив Програму профілактики та лікування стоматологічних захворювань на 2002—2007 роки. Документ має сприяти реалізації державної політики у сфері охорони здоров'я із забезпечення доступної кваліфікованої стоматологічної допомоги громадянам України.

Відповідним міністерствам та відомствам, а також Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міськдержадміністраціям доручено привести нормативну базу у відповідність із законодавством і потребами стоматологічної служби, підготувати методичні рекомендації та посібники з питань первинної стоматологічної профілактики для медиків та освітян. Серед першочергових завдань — придбання обладнання для створення нових та збереження наявних стаціонарних стоматологічних кабінетів у загальноосвітніх закладах з метою профілактики та дворазової щорічної санації, забезпечення центральних районних лікарень пересувними стоматологічними установками для проведення планової стоматологічної санації у віддалених сільських районах. У перспективі — поетапне переоснащення стоматологічних поліклінік, відділень та кабінетів, передусім — дитячих.

Значну увагу приділятимуть і підготовці фахівців. Так, планованo змінити матеріально-технічну базу вищих медичних навчальних закладів IV рівня акредитації, включити до переліку посад і спеціальностей для молодших спеціалістів спеціальність «асистент лікаря-стоматолога», розробити науково-методичне та фінансово-економічне обгрунтування доцільності створення інституту стоматології у складі одного з вищих медичних навчальних закладів IV рівня акредитації або закладів післядипломної освіти.

За прогнозами фахівців, ці та ще низка положень програми дадуть можливість поширити позитивний досвід профілактики і лікування стоматологічних захворювань, зберегти структуру та мережу стоматологічних закладів, які перебувають у державній і комунальній власності, забезпечити доступність усіх видів стоматологічної допомоги для пенсіонерів, інвалідів, дітей та підлітків.

Поверніть ПДВ!

АКЦІЇ

У понеділок більш як тисяча робітників запорізького заводу «Дніпроспецсталь» провели мітинг, вимагаючи повернення 17 мільйонів гривень податку на додану вартість, які держава заборгувала підприємству як експортеру.

Через відсутність коштів люди невчасно отримують зарплату, а завод змушений на рік відкласти пуск нового цеху точної обробки металу.

Свої вимоги щодо повернення ПДВ колектив надіслав Президенту України, Верховній Раді, Кабінету Міністрів. І закликав металургів області підтримати його позицію, **повідомляє наш власний кореспондент Олександр АБЛІЦОВ.**

СЛУЖБА 01

Кораблі не тільки тонуть

У вівторок вранці київські вогнеборці гасили пожежу на столичному судноремонтному заводі. На одному зі стапелів горіло судно «Некрасов», збудоване ще 1936 року. Пізніше його придбав приватний підприємець. Пожежа почалася під час робіт з демонтажу устаткування. На гасіння вогню було направлено 13 одиниць техніки з п'яти пожежних частин, а також пожежний катер.

У результаті НП від пароплава залишилися тільки пошкоджені вогнем металеві конструкції.

Як повідомили в управлінні Державної пожежної охорони ГУМВС у Києві, судна, що перебували поруч, не постраждали.

І горять не тільки кораблі

У результаті потужного вибуху майже тридцяти тонн нітфрату, який горить з інтенсивністю високооктанового бензину, постраждало шість робітників Сімферопольського ремонтно-механічного заводу. За життя двох із них медики шостої лікарні спокійні, ще в двох — опіки середньої тяжкості, а у двох — обпечено близько 90% шкіри.

Полум'я висотою в дев'ятиповерховий будинок радіусом у 30 метрів на установці з виробництва ефірних месел з пелюсток троянд брандмейстери гасили чотири години. Обставини надзвичайної ситуації з'ясовують правоохоронці.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

СПАРТАКІАДА

У зв'язківців — спортивні баталії

З 3 по 7 червня в Коблевому, на базі відпочинку «Зв'язківець» Миколаївської дирекції проходять фінальні змагання спартакіади ВАТ «Укртелеком». У них беруть участь 366 спортсменів, представників усіх обласних дирекцій, Києва і Севастополя. Це — наймасовіший фінал з 1996 року, відколи поновилися спартакіади зв'язківців. Програмою передбачено змагання з міні-футболу, армреслінгу, волейболу, шахів, шашок, настільного тенісу, легкоатлетичного кросу і плавання.

На відкритті фіналу спартакіади голова Всеукраїнської громадської організації «Зв'язківці України», народний депутат України Станіслав Довгий зазначив, що спорт —важлива складова менеджменту діяльності «Укртелекому», запорука гармонійного розвитку кожного колективу зв'язківців (тут, до речі, збережено посади спортивних інструкторів). Як і культура та мистецтво — трохи пізніше буде проведено фінальний фестиваль художньої самодіяльності.

А голова правління ВАТ «Укртелеком» Олег Гайдук переконаний, що гроші, вкладені у спорт, обов'язково окупляться — здоровим морально-психологічним кліматом у колективах, корпоративним духом. «Укртелеком» нині йде з випередженням економічно-фінансових показників на 26 відсотків, рівень зарплат за перший квартал зріс на 10 відсотків і становить нині в середньому близько 400 грн. на місяць.

Анатолій РОМАНЮК.

Миколаївська область.

НП

Не розминулися потяг із трактором

У Донецькій області на 1022-му кілометрі відтинка Первомайськ—Стаханов зіткнулися пасажирський потяг № 209 «Дебальцеве—Київ» і трактор Т-40, що несподівано виїхав на колію. Внаслідок аварії постраждав тракторист, якого з тяжкими травмами було госпіталізовано. За фактом зіткнення ведеться розслідування, **повідомляє МНС.**

У НОМЕР

■ *Київ*

Ціни зростають, але їх «угамують»

(Початок на 1-й стор.).

А тим часом столична влада намагається їх утримати адміністративними методами. За словами начальника головного управління ціноутворення Київської міськдержадміністрації Василя Яструбинського, в Києві вже двічі запроваджували такі заходи, щоб уберегти споживачів від згубного впливу спекулятивних тенденцій у дрібнооптовій та роздрібній мережі торгівлі нафтопродуктами. А якщо домінуючими виявляться інші причини зростання цін на нафтопродукти, то реакція Київської міськдержадміністрації «залежатиме від цих причин».

В. Яструбинський також запевнив, що тарифи на теплоенергію в Києві до липня залишатимуться стабільні.

Вивчають і питання про можливість підвищення тарифів на проїзд у міському транспорті, бо поки що витрати організацій-перевізників не покриваються сплатою громадян за проїзд. Це пов'язано з тим, що бюджет не компенсує витрати на перевезення пільговиків, **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

Рух об'єднається восени

Об'єднавчий з'їзд Українського народного руху (Юрія Костенка) і Народного руху України (Геннадія Удовенка) відбудеться у листопаді цього року. Орієнтовний термін було визначено на засіданні оргкомітету з підготовки II етапу Об'єднавчого з'їзду Руху.

Як повідомила прес-служба УНР, на засіданні також було утворено робочу групу, завданням якої є опрацювання статуту, програми та механізмів створення об'єднаної партії. Учасники засідання затвердили план роботи оргкомітету. А лідери УНР та НРУ наголосили на потребі пришвидшення процесу об'єднання.

■ *Луцьк*

Хрест на польських могилах

На мальовничих кручах швидкоплинної Прип'яті, неподалік села Підгір'я Ратнівського району на Волині, постав пам'ятник загиблим тут польським воякам 27 Волинської дивізії Армії Крайової.

Трагедія сталася наприкінці травня 1944 року. Під час форсування річки задля приєднання до радянських військ, польські жовніри потрапили під перехресний вогонь Червоної Армії та фашистських окупантів. Загинуло півтисячі волинських поляків. І ось майже через 60 років з ініціативи 150 вцілілих вояків дивізії за кошти Польської ради охорони пам'ятників встановлено на місці загибелі побратимів хрест, до спорудження якого долучалися мешканці навколишніх сіл і районна влада. Польські ксьондзи освятили цей знак вшанування і відправили заупокійну службу. А керівництво краю поклало до підніжжя пам'ятника квіти, **повідомляє наш власний кореспондент Роман ЖИЖАРА.**

ФОТОФАКТ

Таку картину, за прогнозами синоптиків, можна буде спостерігати чи не до середини червня.

Сьогодні та завтра на нас очікують короткочасні дощі (переважно вдень), місцями грози, у південних та східних областях місцями град, шквали, 15—20 м/с. Вітер змінного напрямку 3—8 м/с. Температура вночі 9—14, на півдні та сході місцями до 17, у західних областях 6—8 градусів, удень 18—23 градуси тепла.

7—12 червня збережеться нестійка погода. Часом дощ, коливання температури 3—5 градусів.

Фото Олександра СИНИЦІ (УНІАН).

Народ має знати свої холдинги

КОРПОРАТИВНЕ УПРАВЛІННЯ

Спостерігачі давно вже іронічно зазначили, що мета існування більшості українських державних (національних) акціонерних і холдингових компаній вкрита мороком невідомості.

Таки дістали

Вже не знаю, хто був ініціатором розпорядження Президента України №114 від 21 квітня минулого року, проте воно однозначно визначало, що наші державні (національні) акціонерні компанії й холдинги допрацювалися до того, що гарант змушений був створити спеціальну комісію з перевірки, по-перше, законності їх створення, по-друге, приватизації їхніх частин і комплексів і, по-третє, ефективності їхньої фінансово-господарчої діяльності.

Мабуть, ці структури таки дістали Леоніда Даниловича. У будь-якому разі склад комісії, персонально ним визначений, був такий представницький, а повноваження такі високі, що їй наказувалося зробити щонайсуворіші висновки, аж до визначення доцільності функціонування деяких із цих компаній узагалі.

Комісія, як ведеться, підготувала відповідну доповідь. Широкому загалові цю працю не представили, бо вона миттю одержала гриф «для службового користування». Хоча, з другого боку, коли акціонерні компанії й холдинги, які малися на увазі в розпорядженні, національні, то чому народові не можна знати, чим саме вони займаються? Але це так, до речі, до мотиву про гримаси нашої демократії...

Кажуть, що лише пояснювальна записка до аналітичної частини доповіді становить близько 400 (!) сторінок убористого комп'ютерного набору. Ну й хто їх здужає? Та вже ж не Президент. У нього і так справ по горло. Зате кілька місяців сотні клерків були зайняті підготовкою купи всіляких довідок. Одне слово, стиль усієї роботи з виконання розпорядження №114/2001 до болю нагадував бюрократичну метушню періоду розвиненого соціалізму довкола проблем, що гостро стояли перед народним господарством СРСР (у тому числі й тоді ще соціалістичної України).

За результатами роботи високої комісії 7 листопада минулого року Президент видав указ №1049. Даний акт президентських зусиль з поліпшення у країні економічної обстановки, природно, оприлюднили. Крізь управлінські евфемізми указу дійшлий читач пересконувався у головному: національні компанії й холдинги, таки так, для нашої держави — проблема.

Чудова тридцятка

В указі констатується, що згадана комісія виявила порушення законодавства як у самому процесі створення державних (національних) акціонерних і холдингових компаній, так і в їхній фінансово-господарчій діяльності. Далі Кабінету Міністрів наказувалося у тримісячний термін «усунути», «поліпшити» і «забезпечити». І, нарешті, в додатку дано перелік з тридцяти проблемних компаній.

Одразу ж виникає запитання: а сотні інших, які не потрапили до президентського списку, можна вважати благополучними?

З другого боку, спочатку аналітикам здалося, що в розпорядженні Президента №114/2001 йдеться про державні акціонерні та холдингові компанії (вони прийшли на зміну галузевим міністерствам), які виконують роль національних господарсько-управлінських структур. Назвемо їх, для стислості, управлінськими компаніями (УК). Але тоді чому до «чудової тридцятки» потрапили Київський радіозавод, кримський «Титан», стрийський «Укргеолреммаш» і ще добрих півтора десятка суто промислових підприємств?

■ ■ ■

Національні акціонерні компанії та холдинги для нашої держави — проблема

■

Щоправда, всі вони мають назву державних холдингових акціонерних компаній. Але хіба можна ставити поруч, приміром, Київський завод реле й автоматики і НАК «Нафтогаз України»? Однак стоять! Не бажаю образити приладобудівників, але їхні фінансово-господарські невдачі чи прорахунки стосуються у гіршому разі членів колективу та їхніх родин. Ну, може, ще суміжників. А ось так звані «помилки» тієї ж НАК «Нафтогаз України» вже багато років стрясають усю країну, буквально кожного з нас. То чи можна ці структури ставити не просто до одного ряду, а поруч, як це зробила призначена Президентом комісія? А якщо підбір робили за негативною ознакою, наприклад, виведенням активів з державної власності, то, знов-таки, чому немає у переліку скандально відомих підприємств, що за безцінь пішли до приватних рук?

Давно помічено, термінологічна плутанина у сфері економіки ніколи не буває випадковою. Так ось, у нас (у вже десять років як незалежній Україні) досі юридично не уточнені поняття «казенний завод (підприємство)», «державна акціонерна компанія», «національна акціонерна холдингова компанія».

■ ■ ■

Термінологічна плутанина у сфері економіки не буває випадковою

■

Природно приходиш до висновку, що це комусь дуже потрібно, точніше — вигідно.

Чим? Та хоча б тим, що без принципової юридичної визначеності, законодавчо закріпленої, держчиновникам вищого рангу легко маніпулювати колишньою загальнонародною, а нині вже тим більш незрозуміло чиєю, але прикритою поняттям (як для нас, то цілком абстрактним) «державна», власністю. Іншими словами, **розпоряджатися** тими ж заводами, фабриками, кар'єрами, свердловинами — та будь-якими промисловими об'єктами. Особливо після проведення їх так званої корпоратизації. Зазначимо, **розпоряджатися** набагато вигідніше, аніж командно керувати індустріальними структурами, що було привілеєм урядовців горезвісної совкової системи.

Тому винесемо за дужки такі «національні холдинги», як Київський радіозавод чи кримський «Титан»: підприємство — воно і є підприємство, назви його хоч горщиком. Навіть незаконне виведення частини їхніх активів у вигляді соцоб'єктів, допоміжних виробництв, складів тощо, а просто — привласнення, повірте, у загальному контексті нашої приватизації не приносить країні глибоких катаклізмів. Хоча це з якого боку подивитися...

Набагато небезпечніші для економіки країни та її майбутнього, м'яко кажучи, помилки і прорахунки таких структур (УК), як НАК «Нафтогаз України» чи ДАКи «Укрресурси», «Укррудпром», «Українські поліметали», «Укрмедпром», «Хліб України», ВАТ судноплавна холдингова компанія «Сі Трайдент» та інші утворення — усі, між іншим, з президентського переліку до указу №1049/2001. Форма власності останньої структури, наприклад, узагалі визначена як загальнодержавна. Тобі, дорогий читачу, це нічого не нагадує? Особисто мені на думку спадають рядки з популярної колись пісні: «и все вокруг колхозное, и все вокруг...». Але стоп! Те, що не моє, це точно. А ось чиє —питання, як кажуть, навіть не на засипку. Мимоволі згадую сотні суден спочилого в бозі ЧМП, які зникли за горизонтом, що одразу відкинуло на десятиріччя, якщо не назавжди, нашу державу навіть не на другорядні, а на набагато нижчі місця на світовому ринку морських перевезень. Ну, і кому ці плавзасоби дісталися?

Ефект задзеркалля

Нафтоперегонну установку, вугільний розріз чи газоносну свердловину за горизонт, звичайно, не відправиш. Та у цьому й немає необхідності. Достатньо направити до офшорних зон грошові потоки, запустивши в роботу так звану бездивідендну схему управління управлінською ж акціонерною чи холдинговою національною компанією.

Суть її проста, як мукання. То раптом електроенергію для виробництва, скажімо, залізорудного концентрату українським ГЗК поставляє кіпрська фірма, яка, до того ж, є ледь не єдиним у нашій країні продавцем цієї металургійної сировини. То раптом нафту, видобуту в Україні, під виглядом іранської чи американської направляють на прикарпатські нафтопереробні заводи по тій само українській трубі й вона, нафта, до них не доходить! То раптом експортоване влітку як фуражне наше-нашісінське зерно повертається до України взимку, але вже як заюрдонна повноцінна (тобто у два з половиною рази дорожча) імпортна продуктова пшениця. При цьому вона якщо й залишає наші елеватори, то лише для того, щоб відстоятися у морі на зерновозах, що дрейфують місяців дваттри за межами української економічної зони, — цінове підвищення на таких операціях сторицею перекриває будь-які фрахтові платежі. А ми, «пересічні українці», втричі переплачуємо за хліб, хоча наші гроші, зрозуміло, до землероба не доходять...

У будь-якому разі, за всі роки існування УК державна скарбниця жодного разу — підкреслюю: жодного! — не одержала від них дивідендів! А самі такі компанії жодної — підкреслюю: жодної! —суттєвої закордонної інвестиції. Зате кожна з них є перманентним боржником з податкових зборів і бюджетних платежів. І кожна щорічно констатує катастрофічне старіння основних фондів підприємств, якими керує.

Втім, управлінські акціонерні й холдингові компанії (повторюю, вони замінили свого часу галузеві міністерства й відомства) за великим рахунком акціонерними якраз і не є! Бо єдиним їхнім засновником і єдиним акціонером виступає одна-єдина юридична особа. Або наш доблесний Кабмін, або його підрозділи. Та й створювали УК коли й не всупереч, то у правовому полі, що лежить далеко від Закону України «Про господарські товариства». Паперотворчим передаванням галузевих народногосподарських комплексів до статутних фондів, не побоюся цих слів, псевдоакціонерних, псевдонаціональних і псевдодержавних компаній. Причому, якщо до цих НАКів, ДАКів і холдингів йшло 100% держакцій вже корпоратизованого підприємства, ані його колектив, ані дирекція акціонерами створюваного управлінсько-господарчого монстра не ставали. А отже, напряму впливати на прийняття рішень, визначаючи свою долю, не могли. Ну, чим не задзеркалля?

■ ■ ■

Не варто думати, що чиновники, дорвавшись до безкарного розпорядження державласністю, відмовляться від цього привілею

■

Танці на випередження

Вперше Президент прилюдно вжив термін «реприватизація» невдовзі після оприлюднення указу №1049. Не думаю, щоб це було випадковістю. Бо саме після цих подій второвані національними управлінськими компаніями й холдингами схеми виведення активів з державласності стали, м'яко кажучи, немодними. Принаймні в останні місяці не спостерігається передавання офшорним фірмам («дружнім» українським фінансово-політичним групам) об'єктів класу Орджонікідзевського ГЗК, чим свого часу пробавлялися ДАКи «Укрполіметали» й «Укррудпром». Не просуваються тихенько (повз Фонд держмайна) на біржі й ПФТС пакети акцій підприємств, внесені свого часу Кабміном до статутних фондів НАКів і ДАКів, чим раніше пробавлялися практично всі національні управлінські компанії й холдинги. Глибоко в тінь пішли й деякі інші методи відчуження державласності. На кшталт передавання держпакетів акцій діючих підприємств до статутних фондів новостворюваних зовсім не державних комерційних структур.

Мал. Анатолія АНДРЄЄВА.

Але не треба думати, що урядовці, які дорвалися до безкарного розпорядження державласністю, відмовляться від цього існуючого не деюре, а де-факто привілею. Просто на зміну відпрацьованим і оприлюдненим (засвіченим) приходять нові, тонші, розраховані на багато ходів наперед і на різні інваріанти схеми відчуження (по-простому, крадіжки) так званого державного, а по суті народного добра.

З цієї точки зору цікавий слава Богу поки що проект постанови Кабміну про створення чергової «дочки» НАК «Нафтогаз України», яких, до речі, у цієї УК мало не десятки. Йдеться про зливання в одні руки держпакетів чотирьох акціонерних товариств: транснаціональної фінансово-промислової компанії «Укртатнафта», «Нафтохіміка Прикарпаття», «НПК-Галичина» та «Укрнафти». Скрупульозні аналітики стверджують, що цей проект суперечить не тільки законам, які визначають порядок управління державними корпоративними правами, а й відповідним розпорядженням самого Кабміну. Своя рука — владика?

Підрахувати народногосподарську «ефективність» цього проекту досить легко. Якщо окремо кожне з названих підприємств ще має певну інвестиційну привабливість, то, об'єднані в одну купу, вони її розгублять геть-чисто — тим і відрізняється від арифметики економіка, що в ній сума доданків часто-густо менша від кожного з них.

Тільки одне міркування. В такій «дочці» ціни на українську нафту (а це 180 тисяч тонн видобутку на місяць) напевне стануть внутрішніми, тобто корпоративними, набагато нижчими від аукціонних, не кажучи вже про світові. Розрахунок на те, що гроші на розвиток добувачам вуглеводнів падатимуть після реалізації готових нафтопродуктів, щонайменше наївний. І потім. Щось не дуже видно черги інвесторів, які бажають придбати кожне з названих підприємств окремо. За справжньою ціною. А ось у випадку банкрутства «дочки» купити за безцінь об'єднаний нею пакет акцій — охочих знайдеться чимало. Неважко, як свідчить практика, знеособивши назвою в одному пакеті держакції різних підприємств, зливати їх невеликими порціями приватним структурам крадькома. І нарешті. Крім податків та обов'язкових платежів, крім своїх управлінців, названі підприємства змушені будуть годувати ще й управлінський апарат «дочки». А апетити в наших апаратників (пардон, по-новому — менеджерів) вищої ланки, як відомо, неабиякі.

Нинішній Кабмін, НАК «Нафтогаз України» аж ніяк не єдині управлінські структури, що впроваджують, повторюю, довготермінові та багатоходові схеми відчуження державласності. І це — вже тенденція. Відзначився на цьому поприщі і Мінтранс України. Заснувавши ще 1999 року (знову-таки, в одній особі) холдингову судноплавну АК «Сі Трайдент» (цікаво, як ця назва звучить українською, чи, бува, не море в кишені?), яка ввійшла в об'єднання (?!) «Український комерційний флот», після указу № 1049 та заяв Президента про реприватизацію видає наказ № 64, згідно з яким чотири порти України мають передати безплатно (!) в об'єднання комерційні судна, що належать їм. Куплені, між іншим, наприклад, тими самими одеськими докерами за рахунок власного прибутку, після сплати всіх податків, бюджетних та інших зборів.

Узагалі, якщо покопатися, в анналах Кабміну, міністерств і національних УК сьогодні можна знайти десятки, коли не сотні, проектів і вже прийнятих постанов, наказів та розпоряджень на виконання президентського указу № 1049. Що рясніють усе тими ж командно-адміністративними дієсловами: «упорядкувати», «поліпшити», «забезпечити», «вжити заходів». А по суті, з бюрократичними вивертами, що заздалегідь страхують ніде не зареєстроване право держчиновників розпоряджатися державласністю. З традиційним для таких регламентуючих документів прикриттям: «з метою підвищити ефективність роботи та інвестиційну привабливість».

Досі з досягненням цієї сакраментальної мети виходило, прямо скажемо, не дуже. А якось геть навпаки. Чи не тому, що самі командно-адміністративні методи лежать далеко за межами законодавчого поля, яке ми всі так прагнемо засіяти зернами демократії у зарослій командно-адміністративним бур'яном рідній вітчизні? Принаймні на словах...

Ігор НАУМЕНКО.

Прикордонні питання залишаються відкритими

30—31 травня цього року мав відбутися тринадцятий раунд переговорів щодо укладання Договору про режим українсько-румунського державного кордону та Угоди про делімітацію континентального шельфу. Результати цього раунду переговорів мали розглянути президенти України та Румунії на зустрічі під час дев'ятої неформальної зустрічі глав держав, що проходила в Словенії 31 травня—1 червня. Однак Бухарест не поспішає з підписанням договору: керівник румунської делегації на переговори до Києва не прибув, а замість офіційної делегації приїхала лише група експертів, які, до речі, не мали належних повноважень. Цей крок з боку румунської сторони було зроблено без попереднього письмового офіційного повідомлення, яке українській стороні в день початку переговорів довелося вимагати.

Отож про перспективи підписання згаданих документів речник МЗС України Сергій Бороденков заявив: «Зустріч президентів України та Румунії минулого тижня підтвердила, що прогрес на цих переговорах буде можливий лише після прийняття румунською стороною відповідного політичного рішення, а саме — підтвердження на практиці кордону, який існував на час проголошення незалежності України, і який сама Румунія визнала у 1997 році, уклавши з нашою державою базовий політичний договір».

Питання врегулювання східного кордону розглядалося минулого тижня на засіданні українсько-російської комісії з прикордонних питань. Однак, хоча цього разу засідання і відбулося, до жодних позитивних результатів не привело. І тепер ці питання розглядатимуться знову 6—7 червня в Москві.

Тетяна ПАСОВА.

Російську мову позбавили привілеїв

Конституційний суд Молдови визнав неконституційними низку положень Закону про національні меншини. Відповідність положень документа конституційним нормам КС перевіряв у зв'язку з письмовим запитом депутатів від Християнсько-демократичної народної партії (ХДНП).

У прийнятій КС постанові визнано неконституційними положення закону, згідно з якими в населених пунктах з компактним проживанням представників національних меншин назви вулиць, громадських установ тощо треба писати двома мовами: румунською та російською. Автори запиту заявили, що всі написи в цих населених пунктах мають бути лише румунською мовою. На їхню думку, переклад на російську мову є порушенням прав національних меншин, бо в такому разі російській мові надається привілейований статус стосовно мов представників інших народів, котрі мешкають в Молдові (до речі, друга за чисельністю там нацменшина — українці).

Відповідно до тієї ж постанови КС акти громадянського стану мають оформлятися державною мовою, а не двома мовами, як це передбачено законом.

Водночас КС залишив у силі низку інших положень закону. Так, національним меншинам і надалі буде надано право навчатися однією з обраних ними мов: або російською, або румунською, або рідною. Залишено в силі також положення, що надає адміністрації населених пунктів з компактним проживанням національних меншин право видавати документи і рідною мовою представників цієї національності, і російською або румунською мовами, **повідомляють «Молдавские ведомости».**

Фото Володимира СТРОЯ та Світлани ОСТАПИ.

Учора в Києві відбулася прес-конференція учасників та організаторів Першого міжнародного каравану солідарності українців Європи «Разом в Європі». Він подолав шлях від Балтійського до Чорного моря. Наша газета детально інформувала читачів про подорож «каравану» (з ним їхав кореспондент «ГУ» у країнах Балтії Володимир Строй). На знімках, зроблених під час подорожі: голова Української всесвітньої координаційної ради Михайло Горинь під час акції «караванників» у Львові; у Варні (Болгарія) учасники «каравану» встановили меморіальну дошку на місці бою й загибелі українських полків, що в середині XV століття у складі війська польсько-литовського короля Владислава спробували зупинити навалу Османської імперії.

Поділив і владарює

14 березня 2004 року нинішньому президентові Росії Володимиру Путіну доведеться знову поборотися за найвищу державну посаду. Хоча сьогодні, загалом, ніхто в країні не сумнівається в тім, що «харизматичному» Путіну хто-небудь наважиться скласти конкуренцію на виборах. Загальний улюбленець російського народу (за даними опитувань, його підтримують 80% обивателів) уже нікого «не мочить у туалеті», а, спираючися на силові структури та спецслужби, зробив Росію керованою і передбачуваною. Мало того, на саміті лідерів країн НАТО в Італії російського президента прийняли за свого, а Росію нагородили статусом «країни з ринковою економікою».

А головна внутрішньополітична перемога путінської команди — «організація» розколу в російській Компартії. Як відомо, за невиконання рішення ЦК з КПРФ виключили нинішнього спікера Державної Думи Геннадія Селезньова та двох голів думських комітетів — Світлану Горячеву та Миколу Губенка. Пропагандистська машина президента (в Росії ЗМІ без горезвісних олігархів Березовського і Гусинського стали законослухняними) цілком упоралася зі своїми завданнями. Компартію та її лідерів так дискредитовано, що, як заявив кореспондентові «ГУ» один російський депутат, «на місцях, у регіонах навіть ідеологічно витримані пенсіонери перестали платити членські внески».

У Росії поспішають. Серед політичного бомонду, в бізнес-колах найпопулярніше гасло — «Повернути країні колишню велич!». Але не ліберальні та соціал-демократичні цінності стають підставою для нової національної ідеї. Жорсткі правила, порядок, доцільність прийшли в Росію на зміну ідеям демократів, наївних політичних романтиків 90-х років минулого століття.

Утім, пропрезидентські «телевізійні» та адміністративні політичні партії можуть розбудити великодержавного звіра: на уламках Компартії, як прогнозують московські експерти, з'явиться опозиційна націоналістична структура. І комуністи, котрі вустами Геннадія Зюганова невтомно критикують «антинародний режим», будуть на майбутніх президентських і парламентських виборах для «партії влади» манною небесною — жаданою, безневинною опозицією. Саме КПРФ стримує в Росії розвиток таких політичних потвор, як «баркашовці», «лимоновці» тощо.

Небезпека, яку вони становлять, аж ніяк не надумана. Нещодавно в Москві у зв'язку з їхніми діями увесь дипкорпус, акредитований у РФ, здійснив демарш. І це сталося не після того, як «скінхеди» десятками вбивали і били «чорномазих», а після того, як нападу та биттю було піддано дружину посла Нігерії.

Віктор ТИМОШЕНКО.

Москва.

ХРОНІКА. ФАКТИ. ПОДІЇ

■ *Дженін*

Тло для переговорів

Учора ізраїльські війська знову ввійшли до міста Дженін на Західному березі Йордану незадовго до початку переговорів директора ЦРУ Джорджа Тенета та палестинського лідера Ясіра Арафата. Було здійснено обшуки і для допитів затримано декого з палестинських військовослужбовців. Ізраїльські війська продовжили також операцію в Наблусі.

■ *Каїр*

До попереджень не прислухалися

Президент Єгипту Хосні Мубарак заявив, що єгипетська розвідслужба за тиждень до 11 вересня попередила американську владу про підготовку організацією Усами бен Ладена терактів у США. Втім, Мубарак зазначив, що єгиптяни не мали інформації про характер і масштаби цієї операції. Чому напередодні 11 вересня не спрацювали американські спецслужби, покаже розслідування, розпочате конгресом США.

■ *Алмати*

Два погляди на глобалізацію

За підсумками Наради із взаємодії та заходів довіри в Азії 16 її учасників підписали Акт і Декларацію про усунення тероризму та сприяння діалогу між цивілізаціями. З «окремими думками» з приводу одного з пунктів декларації виступили Азербайджан і Палестина. Представники цих країн вважають, що «глобалізація може надати певні можливості для зростання та розвитку, але на нинішньому етапі її плоди нерівномірно розподілені серед народів».

■ *Ісламабад — Делі*

Війни ніхто не хоче

Залишається високою напруженість на індо-пакистанському кордоні. В Алмати президент Пакистану Первез Мушарраф заявив: якщо війну нам нав'яжуть, «ми рішуче й самовіддано захищатимемося». На його думку, народи півдня Азії платять «дуже високу ціну» за відмову Індії розв'язати кашмірський конфлікт відповідно до резолюції ООН і побажань народу Кашміру. Прем'єр-міністр Індії Атал Біхарі Ваджпаї, у свою чергу, заявив, що держави Азії не повинні займатися «ядерним шантажем».

■ *Тбілісі*

Опозиція святкує перемогу

На виборах до місцевих органів влади Грузії, що відбулися минулих вихідних, лідирує опозиційний «Національний рух — Демократичний фронт». Правляча партія «Союз громадян Грузії» не набрала і чотирьох відсотків голосів. Делегація Конгресу місцевої та регіональної влади Ради Європи піддала вибори гострій критиці та зазначила, що «надії на проведення справедливих виборів зникли внаслідок неправильної підготовки і сумнівних рішень влади». Відсутність у Грузії дійових заходів із здійснення рекомендацій РЄ може спричинити санкції у відповідь — аж до виключення Грузії з Ради Європи, заявив керівник делегації РЄ Луї Ропе.

На знімку: Михайло Саакашвілі, лідер партії «Національний рух — Демократичний фронт», яка брала участь у виборах з гаслом «Грузія без Шеварднадзе».

Фото АП.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.

ПОСТАТІ

Менше критикую, більше вірю

Президент Української Народної Республіки в екзилі (у вигнанні) до 1992 року Микола Васильович Плав'юк виріс у селянській родині, яка мешкала у с. Русові Снятинського району на Івано-Франківщині. Плав'юк пригадує, з якою радістю гімназисти Снятинської гімназії вітали у 1939 році перехід з польської мови навчання на українську. Але вже у березні—квітні 1940 року почалися арешти учителів і гімназистів старшого віку. Юнак запитує батька: хіба такої України вони чекали? І чує у відповідь: «Це не Україна. Це те шумовиння, яке тільки сплило. А Україна ще буде».

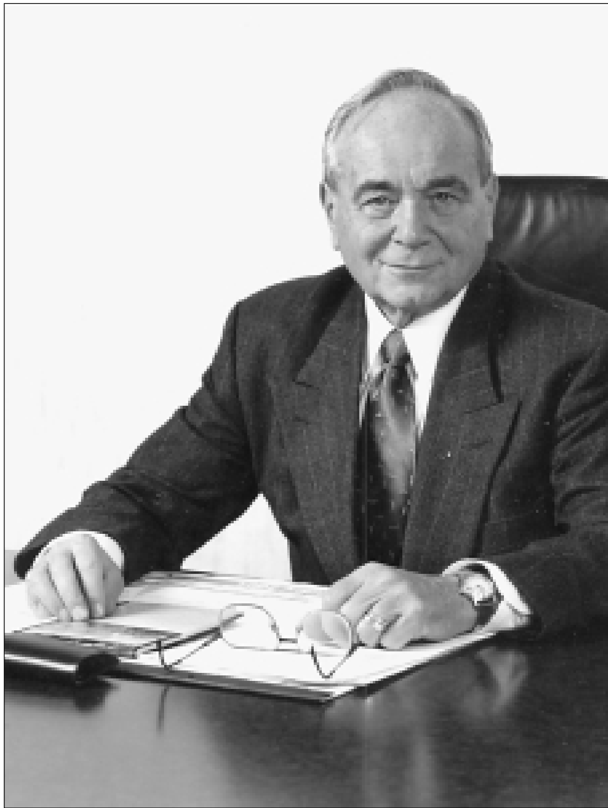

Микола Плав'юк влився у загони УПА, а згодом перебрався за кордон, дістався, зрештою, до Канади, маючи п'ять доларів у кишені. Закінчив два університети, відомий фахівець у галузі економіки.

Під час урочистостей з нагоди першої річниці нашої незалежності 24 серпня 1992 року Президент УНР в екзилі Микола Плав'юк офіційно передав Президенту України Леоніду Кравчуку державні символи Української Народної Республіки і повідомив, що, згідно з рішенням Трудового Конгресу Українців, державний центр УНР за кордоном припиняє свою діяльність.

Розмовою з паном Миколою Плав'юком, головою Організації українських націоналістів, редакція започатковує нову рубрику «Постаті», де своїми поглядами про минуле, сучасне і майбутнє України зможуть поділитися громадські і політичні діячі, громадяни, свого часу переслідувані у Радянському Союзі за ідеї нашої незалежності, а також українці, які повернулися з-за кордону або продовжують там жити.

— Шановний пане Миколо, до вашої думки прислухаються політики і державні діячі. Водночас ваші критики інколи називають вас хворобливим оптимістом. Який висновок ви робите для себе, оцінюючи пройдений державою шлях?

— Я відповів би так: попри все, український народ будує власну державу. Для мене, який майже 50 років жив за межами України, але не переставав бути українцем за багато складніших обставин після другої світової війни, ніколи не стояло питання: вірити чи не вірити у те, що український народ є спроможний і має бажання до того, щоб Україна стала суверенною. І тому на відміну від багатьох, які говорять, що це не наша Україна, не такої України ми бажали, не такою бачили, я сприймаю її як мою, як нашу, як Україну. Я був щасливий від того, що події 1991 року збіглися з тим, до чого я прямував усе своє життя.

Мету українських націоналістів умовно можна поділити на дві частини. Перша — відновлення державної незалежності, бо, як відомо, незалежною державою Україна була проголошена у 1918 році. Друга частина, яка є основною, дбати про те, щоб Україна була справді українською, а українська нація була справді господарем своєї землі. Реальність після 1991 року показала, що ці дві частини не є автоматично пов'язані, що в українському варіанті незалежність держави, на жаль, ще не гарантує її розбудови.

— До певної міри це — нонсенс?

— Історичний нонсенс. У його розумінні і поясненні я, власне, й різнюся зі своїми опонентами...

— Які їхні аргументи?

— Опоненти в Україні, а також і в діаспорі, вважають, що за все відповідальні владні структури. Я не збираюся боронити владу. Державні мужі, політичні партії, урядовці наробили багато помилок. Але проблема глибша. Тільки тоді, коли я ближче спізнався з українцями, я зрозумів усю її глибину. Століття панування над українським народом імперій Романових і Габсбургів залишили глибокий слід у характері українців. Але чи не найбільшу руйнацію здійснила радянська система. Наведу приклад. Коли у перших роках незалежності різними соціологічними дослідженнями почали вивчати запити і потреби людей, я був вражений дивовижним фактом.

■ ■ ■

Мету українських націоналістів умовно можна поділити на дві частини. Перша — відновлення державної незалежності, бо, як відомо, незалежною державою Україна була проголошена у 1918 році. Друга частина, яка є основною, дбати про те, щоб Україна була справді українською, а українська нація була справді господарем своєї землі.

■

На запитання, що ви можете зробити, коли місцева влада виразно діє проти ваших інтересів, 70 відсотків опитуваних відповідали: нічого не можемо зробити. А якщо центральна влада діє так само? Відповідь була однакова.

Такої пасивності громадян за 50 років свого перебування на Заході я не зустрічав. Українець втратив почуття громадянина, який в нормальному суспільстві західного світу є джерелом влади, а не інструментом для влади. Тобто розхитана сама основа здорового суспільства, і цей стан треба перебути.

Друга проблема пов'язана з роллю у політичному та суспільному житті державної еліти. За винятком кількох десятків чи сотень людей, які були переслідувані, провідна українська еліта вихована радянською системою. І навіть ті, хто свідомо порвав з минулим, хто хотів бачити Україну незалежною державою, не були готові у нових умовах адекватними методами організувати державне життя.

Варто, наприклад, пригадати, як у 1991 році у програмах багатьох партій та кандидатів у президенти на всі лади Україну порівнювали з Францією. Залишилося тільки обрати такого кандидата президентом чи народним депутатом, і все буде так, як у Франції. Часом це говорилося щиро, посилаючись на територію, природні багатства, кількість населення і навіть родинні зв'язки, бо дочка Ярослава Мудрого була заміжньою за французьким королем.

Але насправді існувало те, що не порівнювалося і не могло порівнюватися: різниця між громадянином Франції і громадянином України, між українською і французькою елітою. Я кажу про це не як критик, а стверджую як факт, аналізуючи причини, чому Україні так важко стає на ноги.

До речі, і американські, і європейські політичні штаби також не обминули цього чинника, а тому у своїх прогнозах і розрахунках про відродження Української держави припустили багато помилок. Мені особисто було боляче, що в 1991 році Україна не пішла шляхом прибалтійських держав, а обрала довгі роки економічних і політичних поневірянь.

— А така можливість була?

— З часом я переконався, що такої можливості не було. У Верховній Раді напередодні проголошення незалежності панувала комуністична більшість — 239 народних депутатів, але рушійною силою цього процесу виступав парламентський блок — Народна рада. Однак цей блок ні психологічно, ні політично не був готовий прийти до влади. У результаті за кулісами Верховної Ради знайшовся компроміс і відбулася домовленість: комуністи проголосують за незалежність України, а демократи не судитимуть КПРС. Це — факт, але це вже історія.

Думка учасника

Богдан ГАВРИЛИШИН, консультант Голови Верховної Ради, давав поради йти на компроміс:

«За свої поради я не жалкую. Я давав їх свідомо. Тепер я того не робив би. Але тоді нам бракувало чотирнадцяти тисяч кваліфікованих людей, які уміли б по-новому вести державу».

— Ви сказали, що Україна обрала дорогу економічних і політичних поневірянь. Поясніть це...

— Можу назвати тільки окремі віхи, бо то дуже складні явища. Найперше, це так званий процес приватизації, який у вирі правового хаосу та слабкості влади дав можливість колосально збагатитися невеликій кількості людей коштом ожебрачення народних мас — і про це треба говорити відверто.

Друге небезпечне явище породжене першим. Це — виникнення «тіньової економіки», яка зовсім не платить податки. З одного боку, «тіньова економіка» весь час загрожує державі банкрутством, а з другого — рятує значну частину населення, яке чорно працює, щоб якось вижити, бо коли взяти офіційні соціальні стандарти для виживання в Україні, то більшість українців вже мала б померти з голоду. Але, слава Богу, люди якось виживають...

Відомо, що у світі впливові бізнесмени в економіці мають значний вплив і на політику. В Україні і це явище проявилося у викривленому стані. Причетні до керівництва державного життя неодмінно збагачуються. Їхні економічні пріоритети, особисті і групові, завше вищі над пріоритетами держави, і суспільство опиняється у глухому куті.

Можна ще говорити про невизначеність міжнародної політики, зокрема, про так звану багатовекторність, про цілу низку інших політичних, економічних та соціальних чинників, але життя є життя, і моя віра в українську націю зовсім не згасає. З вашої газети я засвоїв одну влучну фразу: надія те й робила, що помирала. Від себе додам, але, як Фенікс з попелу, щораз оживає знову. Свої надії я пов'язую з приходом нового покоління.

— З тими чотирнадцятьма тисячами фахівців, про які мріяв ваш шкільний приятель Богдан Гаврилишин?

— Так, з'являється феномен, який умовно для ілюстрації цього явища я назвав би феноменом Ющенка—Тимошенко. Віктор Ющенко типовий технократ, який пройшов належний вишкіл за радянських часів, не замкнувся на минулому. Як банкір спізнав діяльність ринкової економіки за кордоном. Як керівник Національного банку успішно здійснив реформу монетарної системи в Україні.

■ ■ ■

Балачки про неможливість прожити без Росії, Америки, Європи занадто натягнуті.

■

Очоливши уряд, він зробив ті речі, які інші ніколи не робили. Довів, що можна балансувати бюджетом, виплачувати пенсії, борги із зарплати, що можна жити, не отримуючи жодного долара іноземних позик, а опираючись лише на внутрішні резерви країни.

У цьому, очевидно, йому допоміг інший чинник, який я називаю феноменом Тимошенко. Що я маю на увазі? Юлія Тимошенко є типовим зразком тієї частини новоукраїнців, які зуміли збагатитися (не збираюся аналізувати, якими методами це сталося), але ці люди вирішили стати корпоративними громадянами України, легалізувати кошти і платити податки. Гроші у бюджеті Ющенка — це частина коштів «тіньової економіки». Отже, є вже громадяни в Україні, які по-новому можуть вести державу, і є підприємці, які прагнуть легалізувати себе.

Коли ми подивимося на наші проблеми саме під таким кутом зору, то побачимо, що балачки про неможливість прожити без Росії, Америки, Європи, занадто натягнуті.

Звичайно, є ціла низка справ, через які ми не можемо замикатися, але є ознаки й того, що здатні самі собі давати раду, у міжнародному співробітництві посідати не підданих, а рівноправних партнерів.

— Наша розмова впритул наблизилася до співробітництва України з Європейським союзом...

— Я вже казав, що так звана багатовекторність у міжнародній політиці нам дорого обходиться, і часто приводить до того, що довір'я до української влади хитається і в Росії, і на Заході. Наша державна еліта вчасно не усвідомила того, що Росія, маючи краще розвинену дипломатію, хитріше розв'язавши правонаступництво Радянського Союзу, використовуючи економічні важелі, насамперед залежність України від російських енергоносіїв, у найліпшому випадку стане для нас конкурентом, а не чимсь іншим. Опинившись у ситуації жорстокої конкуренції з боку Росії, свої сподівання ми поклали на Захід. Захід нам допоможе. Що з цього виходило, ми всі є свідками. Слава Богу, що тепер суспільство дедалі більше переймається давніми істинами, проголошеними націоналістами: наша сила у нас самих. На тлі міжнародної політики Україні також дуже зашкодив «касетний скандал», бо фактом залишається те, що наш Президент у деяких країнах став персоною нон-грата і з ним не бажають контактів.

Але я хотів би звернути увагу на інший небезпечний момент у міжнародних стосунках, який проявився за десять років незалежності. Це — почуття меншовартості українця...

— Щодо Росії?..

— Щодо Росії цей феномен називається хохляцтвом або малоросійством. Мені ніхто не може закинути якихось проросійських симпатій, але я не маю й ніякої російської фобії. Я не згодний з політикою Росії, але схиляюся перед росіянами за те, як вони шанують своє минуле, та за зусилля, які вони віддають науці й культурі. Ми охоче пояснюємо, що всі наші негаразди в науці, культурі, освіті викликані слабкою економікою. Але сьогодні в економіці з'явилися проблиски, а на духовній ниві цього поступу не маємо. Не кажіть, що українець не купує українських книжок і газет, бо мало заробляє. Це — правда.

■ ■ ■

Не є правдою, що в Україні не знають української мови, а правдою є, що мову не шанують.

■

Але ціна книжки і ціна пляшки оковитої майже однакові, проте українець вважає, що спершу гроші треба використати на оковиту.

Не є правдою, що в Україні не знають української мови, а правдою є, що мову не шанують. Бо коли збирається п'ять українців, а до них підійде співрозмовник і заговорить російською мовою, то всі п'ятеро українців перейдуть на російську. Свою мову ми самі добровільно засмічуємо, вживаючи нині наліво й направо англійські слова, як колись російські, бо нам здається, що це дуже модерно.

— Отож потяг до західного світу?

— Так. Сьогодні в Україні активно проростають космополітичні тенденції. Мовляв, однаково ми йдемо до Європи, все рівно втопимося в європейській спільноті, і що скоріше це станеться, то краще. Однак те, що німці, французи, англійці, італійці, іспанці та інші європейці погодилися, що їм не треба у кожній країні мати митну службу, а тепер і власних грошей, не означає, що французи перестали бути французами, німці — німцями, іспанці — іспанцями тощо. Ми не замислюємося над цим, і це той самий комплекс меншовартості, що у нас є. Європейцями ми були тисячу років тому і часом культурнішими, ніж нинішні народи. Варто лише згадати «Руську правду» Ярослава Мудрого, давнішого збірника законів, ніж британська карта, або конституцію Орлика — кращого від західних зразків документа логічного мислення.

22 серпня 1992 року. Президент України в екзилі Микола ПЛАВ'ЮК передає свої президентські повноваження Леоніду КРАВЧУКУ.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

У бідній Україні ми маємо Київську, Харківську, Львівську, Донецьку, Дніпропетровську опери, а в багатій Канаді ні одної. Я не буду говорити, що той канадець є некультурний, бо у Канаді є інші речі. Наприклад, великі стадіони. Це — їхня культурна зацікавленість, їхній стиль. Але так само я не буду говорити, що ми некультурні, бо бідні.

За час власної державності ми загрузли у полоні внутрішніх конфліктів з собою і маємо перебороти це, як у 1991 році мільйони українців і неукраїнців перебороли нерішучість перед вибором незалежності і виграли політичний бій за суверенітет України. Ми маємо увійти в ту Європу як партнери, а не як громадяни другого чи третього сорту.

Зростають нові кадри, які і на зовнішньому, і на внутрішньому відрізках нашого життя ставитимуть державні речі краще. Перепоною є поведінка нинішньої політичної еліти, яка фальшиво бачить свою роль у керівництві державою.Понад десять років підряд ведуться дискусії: хто більше винен у невдачах України — Президент, Верховна Рада чи уряд. Одні й інші наробили колосальних помилок. Вершиною помилок президентської команди був так званий Всенародний референдум (виборчі дільниці були менш заповнені, ніж на виборах президента, а статистика запевняла, що участь населення у голосуванні була вищою), який штучно, начебто волею народу, мав на меті внести зміни до Конституції та перевести Україну у президентську республіку. Богу дякувати, що Верховна Рада, Конституційний Суд та ПАРЄ не допустили імплементації його результатів.

А парламентарії замість того, щоб «касетний скандал» (я не говоритиму, що він має вислід в іноземній розвідці, бо про це маю свою думку, не вірю, що записи велися під диваном, бо це набагато складніші речі) розв'язати у рамках парламенту, пішли іншим шляхом, сподіваючись, що масовими заходами буде здійснена акція «Україна без Кучми».

■ ■ ■

Перепоною є поведінка нинішньої політичної еліти, яка фальшиво бачить свою роль у керівництві державою.

■

Суспільство не було готове масово підтримати ці речі, а силовики розіграли ту справу краще. В результаті акція «Україна без Кучми» провалилася, а Україна, Президент та опозиція вийшли з неї скомпрометовані. Сьогодні після чергових виборів до парламенту головний іспит складає феномен, про який ми говорили: феномен Ющенка — Тимошенко.

Отже, є у нас власні внутрішні резерви, щоб зробити Україну самодостатньою. Тепер зрозуміло, чому я менше критикую, а більше вірю: ніхто інший нам нічого не зробить, якщо ми не зробимо самі.

— Шановний Миколо Васильовичу, останнє моє запитання буде таким: чому ви самі не балотувалися кандидатом у народні депутати чи у Президенти?

— Спочатку я мав такий намір, але не вистачало кількох місяців у паспорті, тобто не було п'яти років українського громадянства, щоб мати таке право. А тепер моя позиція — не претендувати на жодні урядові пости. Мені здається, що мій життєвий досвід я краще використаю, маючи відкриті діалоги і контакти з Президентом, народними депутатами, партійними лідерами і громадськими та церковними діячами. Нашим президентам — одному й другому — я говорив такі речі, які для багатьох людей, що їх оточують, невтямки. Я говорив з Патріархом і лідерами наших церков про те, що слухати їм було не зовсім приємно. Так само як і лідерам національно-демократичних сил. Але я їм не конкурент. Я не збираюся претендувати на якісь посади. Цей етап я пройшов і не маю амбіцій. Як громадянин зручно і затишно почуваюся на посту, який обіймаю.

— Дякую за розмову.

Анатолій КАРАСЬ.

МИТНИЙ БАР'ЄР

То звідки колеса? З Європи, звичайно

Упродовж останніх двох років, за приблизними підрахунками, через наш західний кордон з Німеччини до Росії перегнано до трьох десятків крадених новеньких престижних іномарок. При цьому перегонщики обирають не добре обладнані митні пости, а невеличкі — на зразок закарпатських «Вілок» або «Лужанка» чи чернівецького «Порубне».

Схема при цьому проста. «Отоварившись» там заздалегідь викраденим під замовлення «клієнта» автомобілем, росіяни дістаються закордону, й дорогою в Росію через український кордон вони пояснюють, що цим самим автомобілем дісталися Європи, а тепер повертаються додому. Пред`являють усі потрібні папери, у тому числі й такі, що посвідчують факт реєстрації авто на теренах Росії і перетину кордону на Захід. А насправді бланки «зелених карток» вони купують вдома чи в Білорусі чистими, а вже потім вписують до них дані викрадених в Європі, як правило, в Німеччині, автомобілів.

... У серпні минулого року на митному посту «Вілок» Закарпатської митниці москвич Анатолій Мислявчук, котрий їхав з Угорщини в Росію, подав усі необхідні документи на новий «Мерседес-Бенц-220», рік випуску 2000-й. На перший погляд вони жодних сумнівів не викликали. Та все-таки натреноване око нашого митника вловило один нюанс — підозріло тонкий папір, на якому було виготовлено техпаспорт. Прискіплива експертиза довела: фальшивка! У процесі розслідування справи спочатку з`ясувалося, що цього «бенца» ще в липні взяв напрокат громадянин Німеччини — колишній росіянин і нібито поїхав ним до Чехії, а там начебто у нього авто викрали. До поліції він звернутися не зміг, бо його, мовляв, протягом трьох діб тримали зачиненим в якійсь квартирі... Коли закарпатські митники спільно з працівниками УСБУ почали розмотувати клубочок далі, Анатолій, кинувши машину напризволяще, хутко кудись зник. А вже на початку вересня раптом вигулькнув на митному посту «Порубне» Чернівецької області — його затримали за кермом уже іншої, також престижної іномарки — джипа «Тойота-Лендкрузер». За документами джип нібито був зареєстрований у Білорусі, а насправді його викрали в одному з автосалонів Мюнхена.

Через два місяці по тому водій престижної іномарки «Ауді А6» Борис Попов з міста Луги Ленінградської області на угорсько-українському кордоні знову-таки на митному посту «Вілок» пред'явив українським митникам свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу, видане в Санкт-Петербурзі, та доручення на право керування й розпорядження автомобілем від імені громадянина Росії А. Кравченка. Перевірка документів виявила розбіжність номерних знаків автомобіля К374 АС 47 з тими, що значилися в документах — К 347 АС 47. Це викликало підозру. Автомобіль і документи були вилучені для з`ясування обставин. Тим часом з Державтоінспекції Санкт-Петербурга надійшла факсограма про те, що затриманий автомобіль справді зареєстрований у місті на Неві. Під час розслідування з`ясувалося, що факсограма була фальшивою, а «Ауді А6» з такими самими номерами кузова є в користуванні в Австрії. Експертиза довела: номери кузова автомобіля, затриманого у Вілоку, майстерно перебиті, а престижну іномарку викрадено в Польщі. За цими двома фактами контрабанди було порушено кримінальні справи. Мислявчук та Попов засуджені умовно. Згадані автомобілі — «Мерседес», «Тойота» та «Ауді» загальною вартістю близько півмільйона гривень конфісковані на користь України.

— Це не поодинокі випадки перегону через угорсько-український та словацько- український кордони в Росію іномарок, викрадених в Європі, — коментує начальник УСБУ в Закарпатській області генерал-майор Валерій Підболячний. — Тож нашій службі спільно з митниками роботи вистачає. Разом з тим є всі підстави стверджувати, що до цих оборудок причетні міжнародні злочинні угруповання, що спеціалізуються на такому ось «автобізнесі».

До слова, польський кордон перегонщики перетинати не дуже й ризикують, бо там до іномарок з російськими номерами ставляться особливо прискіпливо — німці старання поляків солідно стимулюють. Наші митники та правоохоронці в своїх потугах боротьби з нелегальною міграцією чи не єдиним гонораром мають звичайне закордонне «дякую». І то не завжди...

А тим часом на подвір`ї УСБУ очікують завершення розслідування контрабандних справ ще дві дорогі іномарки, які мали бути перегнані в Росію, але «застрягли» на кордоні в Чопі та в Ужгороді. Наші митники теж не ликом шиті!

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Закарпатська область.

▼

Долари від... інкогніто

Чорноморський православний фонд одержав незвичний благодійний внесок на відтворення Одеського кафедрального Спасо-Преображенського собору, зруйнованого більшовиками у 30-ті роки, — 8 тисяч доларів США від... інкогніто. Саме так — щедрий спонсор, переказуючи чималі гроші, не назвав свого імені, хоча досі за подібними внесками завжди стояли конкретні особи чи організації. Долари, втім, обміняно на національну валюту й переказано на рахунок ВАТ «Стікон», яке веде спорудження храму.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

▼

РЕПОРТЕР

Ралі — в Запоріжжі?

«А чому б і ні?» — запитують запорізькі автогонщики. Один з них — Роман ЩИПКОВ, штурман багаторазового чемпіона України і призера міжнародних ралі Михайла АВЕРІНА.

У Запоріжжі Роман опинився не випадково. Закінчив машинобудівний інститут, прийшов на «АвтоЗАЗ», бо тут була перспектива займатися автоспортом.

У ті роки команда автогонщиків підприємства брала участь у ралі практично в усіх країнах, куди йшла на експорт «Таврія».

Іміджем «АвтоЗАЗу» на змаганнях опікувалася служба головного конструктора, розширюючи у такий спосіб ринки збуту продукції автозаводу. Після створення СП «АвтоЗАЗ-ДЕУ» ці функції (і, що важливо, їх фінансове забезпечення) перейшли до служби маркетингу. Але «Таврії», переобладнані на спортивні, так і залишилися у віданні служби головного конструктора, а з ними — і частина команди автогонщиків заводу.

Зменшення обсягів продажу автомобілів, що випускалися, зовсім знекровило розвиток автоспорту на підприємстві.

До речі, у рік становлення СП на чемпіонаті України від нашої команди виступав лише один екіпаж. Це була «Таврія», якою керував пілот Анатолій Лакушев зі штурманом Олегом Зоркіним. Незважаючи на дуже жорстку конкуренцію, наші автогонщики у своєму класі здобули звання чемпіонів України.

Останнім часом авторитет нашої країни як організатора ралі помітно зріс. Намагаючись продемонструвати свою техніку, до нас приїздять автогонщики не тільки з країн СНД. Чимало закордонних фірм почало звертати серйозну увагу саме на авторалі в Україні, які проходять на високому організаційному рівні.

— На торішньому чемпіонаті України з автоспорту ми вперше за останні роки виступили на цих змаганнях повноцінною командою, — каже Роман.

Демонструючи можливості «Нубіри» і «Ланоса», пілот Михайло Аверін та його штурман Роман Щипков у своєму класі — 2000 куб. см — завершили ралі з третім результатом.

Досі на заводі так і не створено єдиною фірмової команди автогонщиків під егідою служби маркетингу. І втратити кадри, відбити у цих людей бажання займатися ралі — означає загубити запорізький автотранспорт років на десять. Адже саме стільки часу в середньому потрібно, щоб виростити гонщиків з такою майстерністю, яку мають фахівці з команди СП «АвтоЗАЗ—ДЕУ». Так, розрізнена, але така команда є. Є люди, яким небайдуже, що буде з нашим автоспортом після них.

— Ми хочемо організувати в Запоріжжі один з етапів чемпіонату України, — каже Роман Щипков. — Зробити ці ралі традиційними — на кубок «АвтоЗАЗ—ДЕУ». Організувати за інформаційної підтримки «Голосу України». А можливості для проведення таких змагань у Запоріжжі є, траса порожнює...

Олександр АБЛІЦОВ.

Запорізька область.

З ПОШТИ

Сім поглядів з надією

Це — перші проби пера студентів факультету журналістики Львівського університету імені І. Франка. Роздуми-коментарі викликано публікацією в «Голосі України» статті Олександра Сизоненка «Спитай: хто ми?». Наші студенти мають власну позицію стосовно проблем, висвітлених у статті. Вважаю, що роздуми молоді варті того, щоб дати їм газетне життя.

Василь ЛИЗАНЧУК,
завідувач кафедри радіомовлення і телебачення Львівського національного університету імені І. Франка.

Віри час

Людині притаманно ставити запитання. Не запитують хіба що байдужі. Вочевидь, зваживши на цю людську рису, Олександр Сизоненко побудував свою статтю на запитаннях і відповідях. Цей хід допоміг йому створити гостру і цікаву публікацію.

Однак письменник за негативними явищами, які викликають тривогу, забув про позитивні. Насамперед — про духовність народу. І хоч які ми модерні, а не забуваємо невмирущої «Червоної рути» Івасюка та прекрасної народної пісні. Завжди актуальними залишаються поезії Ліни Костенко, Бориса Олійника, Миколи Вінграновського, Івана Драча. Ми, молодь, щиро віримо у щасливе майбутнє України.

... Відносини між державами складні і часом жорстокі. Як за такої ситуації утвердитися незалежній країні? Та все-таки ми не розгубилися, не занепали духом. Сьогодення очима молодих не приречене. Ми вболіваємо за майбутнє нашої держави, за її визнання. І, безперечно, невдовзі настане час віри у себе і свої сили. Час, коли з гордістю відповідатимемо: «Ми — діти славної землі, ім'я якої — Україна».

Тетяна СТАРИК.

Почнімо із себе

Автор звинувачує у нинішній економічній та культурно-мистецькій ситуації кого завгодно, але не основних винуватців — керівників десять років тому зогнилої держави, які досхочу наповнили не лише свої черева, а й черева своїх потомків до сього коліна.

Про «ситих і відгодованих грабіжників, котрі згадують народ тільки під час виборів, котрі скуповують голоси за продуктові подачки та гроші, вкрадені у них же» автор також згадує. Але скажіть, будь ласка, чи не ми з вами відгодували їх? Яке право на щастя має той, хто приймає цю подачку і змушує потім страждати своїх дітей? Ці люди звикли до наказів: що і як робити, за яку платню. Вони досі не навчилися думати самостійно.

...Але протягом десяти років незалежності зміни все-таки є. Люди почали усвідомлювати своє становище. А базари на вулицях: нормальне явище, кожен заробляє, як може. Зрештою, розвинуті країни йшли до економічної стабільності 15—50 років, а тенденції стабілізації і в нас уже відчутно. Пригадаймо той самий Союз, у якому, нібито, всім добре жилось. Аналізуючи ті часи, чомусь беруть до уваги життя лише міського населення, а долю нашого годувальника-села, як правило, замовчують. Насправді на село такийсякий добробут прийшов лише на початку вісімдесятих. Працюючи зі світанку до ночі, колгоспна трудівниця заробляла 30—40 крб. на місяць. Де справедливість? Селянинові не вистачало грошей купити елементарні товари, годі й говорити про дефіцитні. Кримінальна відповідальність падала на того, хто насмілювався скосити стерню за комбайном, яку за кілька днів спалювали чи переорювали.

Тепер селянин має свою землю, худобу, а то й техніку, не боячись, що завтра все це «колективізують», аби прогодувати нероб і гультіпак.

...Що ж до культури, то ситуація не така втішна. Ділки творять видовища: жорстокі, дикі, без будь-яких претензій на мистецькість. Цю звироднілість вбирає наша свідомість. Але звідки цей жах узявся? Чи не самі ми спровокували появу цієї псевдокультури? Чи не самі ми відкинули чисте, святе й вічне на користь чужому й брутальному? Найлегше звинувачувати абстрактне — державу, суспільство, народ. Звинувачуйте справжнього винуватця — себе.

Назарій ВАНЬ.

Сила і незламність духу

«Хто ми?» — слушне запитання. Але, змальовуючи правдиву картину нашого животіння, автор не дає на нього відповіді. І, мабуть, робить це зумисне.

Здавалося б, незалежна і демократична держава за десять років свого існування мала б дати неабиякі плоди у багатьох галузях. А натомість, маючи самобутню культуру, яскраву історію, багату мову, ми чомусь плекаємо і пропагуємо чужу — антиукраїнську за своєю сутністю — культуру, спрямовану на деградацію нашої нації. Ми досі не позбулися вірусу зросійщення. Живучи в країні під назвою «Україна», мало не половина населення розмовляє чужою мовою. А в деяких містах зі зневагою дивляться на тих, з чиїх вуст злітає українське слово. Ось до чого ми дійшли — зневажаємо державну мову. І в цьому наша трагедія: немає єдності, наснаги до боротьби за своє, національне. Звідси наші економічні труднощі і соціальні проблеми. Тому багато людей нині змушені порпатися на смітниках, цвіт нації піднімає ринкову економіку в базарних рядах, а селянам нічим обробляти землю. Цей страшний період нашої історії під назвою «боротьба за виживання» ми маємо пережити.

Ми — українці! І в нас є звідки черпати оту силу і незламність духу. Невже ми не зможемо відстояти національну ідею, за яку стільки віків боролися наші предки? Невже ми дозволимо цьому «одному відсотку, хижому, бездуховному і самозакоханому, що диктує нам життя, зломити нас і знищити»? Допоки ми не навчимося братерської любові і поваги одне до одного, так і будемо у себе запитувати: «Хто ми?»

Олена ГУРНЯК.

Корчі, конвульсії. Чи можна без них?

Особливо мене зацікавив уривок про «українську культуру, що вмирає». Мушу визнати, проблема болюча, але погляд автора — занадто песимістичний. Українська культура живе, і народ її любить як на заході, так і на сході. Жодне застілля не минає без пісні. Те, що ЗМІ приділяють надто мало уваги народній культурі через її некомерційність, то погано. Але було б набагато гірше, якби вона існувала лише в теле-радіоефірі, а народ про неї не знав (щось схоже нині відбувається у Росії).

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Із сучасною українською культурою ситуація складніша. О. Сизоненко звинувачує наших зірочок у «какофонії», що звучить в ефірі. Але принаймні ці «корчі та конвульсії» (за висловом автора) україномовні.

До того ж молодь (або, як тепер модно говорити, тінейджери) скоріше почує шедевр Руданського «Повій, вітре, на Вкраїну» у так званому «блюзнірському» аранжуванні. Молода людина підкоряється моді. Тут і приховано відповідь на запитання: «Чому так багато російської попси в ефірі?» Бо північні сусіди не бояться експериментувати, а будь-який експеримент — це щось нове і тому цікаве. За приклад можна взяти законодавця музичної моди в Європі — Німеччину. Для того, щоб молоде покоління знало пісенну спадщину свого народу, її уряд дав завдання наймоднішим ді-джеям створити римейки на етнічні пісні німців (проте за обов'язкової умови — збереження аутентичного звучання). Як результат, цю музику вподобала молодь усієї Європи.

Смішно, коли до нас приїжджають з Росії Лоліта, Наташа Корольова, Лариса Доліна (всі народилися в Україні) і співають ламаною українською. Їх публіка сприймає краще за рідних виконавців. Парадокс: щоб здобути всеукраїнську популярність, львівська група «Океан Ельзи» змушена «розкручуватися» через Москву, але — з виключно українським репертуаром. Тоді як київські продюсерські агенції переконували львів'ян співати російською! Напевне, горезвісні продюсери забули феномен Софії Ротару, яка вважає своєю рідною мовою російську, але й дотепер «виїжджає» на Івасюкових шлягерах «Червона рута» та «Водограй».

До чого я веду? Потрібно боротись за якісну україномовну продукцію на сцені (і бажано поза нею також), яка не боялася б іноземних конкурентів. У цю боротьбу має втрутитись управлінський апарат країни, посприяти коректній (!) українізації шоу-бізнесу. Бо пісня — найпоширеніша сфера впливу на мовну культуру. А культура — основа будь-якої нації і держави.

Андрій ВЕЛИКИЙ.

З правдою важко. Та варто спробувати

Жорстоко називати власний народ волами, бо він не кричить, не пручається, а «мовчки конає», виїжджає, вмирає. Українці, чому? Відповідь знайде кожний свідомий громадянин. Інші мовчать, сподіваючись, що ось-ось усе налагодиться, і все буде, як у казці: «жили вони довго і щасливо». Правди немає тому, що з нею ходити важко. Але спробувати варто! Не мовчіть, адже ви — держава, нація.

Один відсоток народу — «хижий, бездуховний, самозакоханий». А 99 відсотків ? Нами керують, а ми погоджуємося. «Вони» не бояться, що колись доведеться відповісти за свої вчинки. Не лише запитуймо: де справедливість, любов, мораль? Шукаймо їх, творімо, вливаймо у буденні ріки життя. Воно нам дано для цього.

Друге таке десятиліття українці, мабуть, також переживуть, бо загартувалися. Лише де-не-де чути поодиноке невдоволене бурмотіння, яке ніхто, а тим паче так звана управлінська еліта, не чує. Подумаймо про національну гідність, щоб нащадки нас не соромилися. «Підмітаємо» все сміття: бойовики, мильні опери, дешеву музику. Цей бруд займає найкраще житло в нашій державі. Але краще жити у бідності, аніж купатися у супермодному смітті!

Усіх розсудить Творець. Ми ошукуємо себе, що можемо обійтися без його допомоги. І живемо у ненависті одне до одного. Але «загальний і тривкий добробут неможливий без миру», каже Іван Павло II. Кожна справа, яку ми розпочинаємо, має бути благословенна у молитві. З любов'ю одне до одного маємо жити повсякчас. Будуймо, щоб пишатися надійністю дому!

Марія ГАЛАЙЦЬО.

Відчуймо смак українства!

Уже на початку, прочитавши фразу про те, що «ми конаємо мовчки, покірно, мов українські сиві й муругі воли»,— закортіло заперечити: я не вважаю себе волом! Хочеться вигукнути на повен голос: «Ми — українці!» Невже ми забули про це, що на кожному кроці паплюжимо самі себе?

Ситуація у світі складається таким чином, що навіть наймогутніша держава не може забезпечити собі майбутнього. Не маю на меті зловтішатись, але українці пережили не один «терористичний акт» (згадаймо лише голодомор 33-го року). Проте наш генофонд такий потужний, що проходить крізь віки, намагаючись не загрузнути в тому болоті, в яке його постійно кидають. Чому ми на кожному кроці не кричимо, що наша мова походить від санскриту, а трипільська культура вже розвивалась, коли Європою ще «бігали мамонти»? Ми нарікаємо на владу, державу, не розуміючи, що породили її самі своєю бездіяльністю та байдужістю. А ще кожен із нас мусить поставити собі запитання: чи відповідальний я за долю українців, за історію свого народу, держави?

Українізація України полягає не лише в мовному аспекті, головне — в державницькому, народному, елітному. Важливий чинник — орієнтація на власні сили. Треба діяти, а не чекати, коли влада буде виводити нас із прірви. «Остерігайтеся милості сильних, вони обдарують крихтами, а одберуть усе», — говорив Гейне. Тільки національна політика, яка захищає національне виробництво, дає реальні можливості виходу з кризи.

... Нам потрібні сучасні Шевченки, Лисенки, Кондратюки, Симиренки, Сосюри, Симоненки, Піддубні... І вони є серед нас, тільки перебувають у замуленій трясовині, не можуть пробитися на світ Божий. Пробудімо в собі козацьку кров і відчуймо смак українства! Тоді нас ніхто не питатиме: хто ми?

Іван ЯЦИНА.

Гра в мовчанку

Хто ми? Народ із давньою культурою і цивілізацією чи розіп'ята країна, яку колесують, прагнуть розтягнути (проте не можуть — бо «суверенна»)? Працьовиті бджоли чи мовчазні «муругі воли»?

Сартр казав: «Ми є те, що ми робимо». А що ми зробили? Допустили в телевізійний ефір кров, насилля, бойовики і пустопорожні телесеріали. Натомість витіснили національний театр, кінематограф. Дали російській, а не українській книзі заполонити вуличні лотки й магазини. Дозволили загинути журналістам. Не оголосили імпічмент Президентові, коли того вимагала ситуація. Східна мудрість каже: «Не бійся друга, він може всього лиш зрадити. Не бійся ворога, він може всього лиш убити. Але бійся байдужих, бо лиш з їх мовчазної згоди чиниться найбільше лихо у світі». Запитаймо себе: доки ми будемо байдуже мовчати? Прикидатимемося «муругими волами», ховатимемося в їхню сіру шкуру?

Кажуть, фольклор — єдина форма нашої репрезентації (не назвеш же репрезентацією Чорнобиль, економічну підупалість, убивства, скандали і тому подібне?). Не віриться, що українці здатні лише на пісні і танці.

Не знаю, як справи у дипломатів України і як вони борються за представлення своєї держави у кращому світлі, але точно знаю, що політики цього досі не зробили. «Я не дуже вірю, що люди, котрі не знають, що таке Батьківщина, зможуть її врятувати», — це слова поетеси Ліни Костенко. І їй я вірю.

Ми — нація, яка вражає своєю життєздатністю. Народ із музикою Березовського, Бортнянського, Лисенка, братів Майбород та багатьох інших, яких цінує увесь світ, повинен жити. Ми — робітники, інженери, майстри, конструктори, вчені, а не лихварі, торговці чи хтось інший, кого хочуть із нас зробити. Й оце треба розуміти, відчувати і робити щось. Сьогодні!

Якщо ми зможемо свій потенціал виливати не лише в «ой» та «гей» то, вірю, буде славна держава. А ім'я їй —Україна.

Аліна НЕБЕЛЬМЕС.

(Друкується зі скороченнями.)

Підготувала Юлія ПОТАПЕНКО.

Від редакції. **На цьому, гадаємо, нашу розмову не завершено. То хто ми такі, українці? Якими почуваємось у великому світі? Що нам шкодить, а що допомагає вижити?**

Якщо ви — молода людина і у вас є власні репліки у відповідь на роздуми своїх ровесників, негайно беріть аркуш паперу або сідайте до комп'ютера і пишіть листа до газети «Голос України». А якщо вам уже далеко за 20, 40, 60, але ви прагнете подебатувати, — будь ласка, пишіть нам також. Будемо раді кожній неординарній думці.

ДСО — АУБ: протистояння чи шлях до діалогу

Починаючи з жовтня минулого року до комерційних банків почали надходити повідомлення від підрозділів Державної служби охорони при МВС України про підвищення вартості послуг охорони установ банків у два, а той більше разів, та вимоги про переукладання у зв'язку з цим договорів на охорону.

Одночасно на банківську систему підрозділи ДСО почали чинити тиск — було розіслано листи з попередженням, що в разі непідписання договорів за новими цінами протягом 30 днів з банків буде знято охорону та пред'явлено позовні вимоги щодо покриття можливих збитків, під якими, зокрема, мають на увазі доходи ДСО, які вони отримали б за новими, запропонованими ними тарифами.

Також повідомлялося про те, що договори з охорони буде розірвано ДСО в односторонньому порядку. Мало того, у Львівській області ДСО було знято охорону з банків на дві доби. Комерційні банки не погодилися з такою категоричністю та неконструктивним підходом з боку ДСО і звернулися до АУБ з пропозицією про захист прав та інтересів банків та уповноважили її вжити низку заходів щодо зняття гостроти суперечностей між банками і підрозділами ДСО для врегулювання питання вартості охоронних послуг.

Реалізуючи свої статутні функції, АУБ розширила діалог між банками, ДСО та МВС. З грудня минулого року розпочала роботу Узгоджувальна рада, до якої увійшли представники ДСО, комерційних банків та АУБ. Завдяки плідній роботі Узгоджувальної ради досягнуто компромісу і запропоновану ДСО вартість послуг міліцейської фізичної охорони 12 гривень за годину узгоджено в розмірі 7,5—9 грн./год. залежно від регіону. Погоджені ціни було запропоновано Узгоджувальною радою банкам та підрозділам ДСО для переукладання договорів з охорони. І це був успіх для системи комерційних банків і для системи ДСО.

Але на початку квітня поточного року Головне управління Державної служби охорони при МВС України (далі — ДСО) з незрозумілих причин звернулося до Господарського суду Києва з позовною заявою проти Асоціації українських банків (далі — АУБ).

Як вважає ДСО (далі — Позивач), «... діями АУБ (далі — Відповідач) порушено права Позивача, які ганьблять ділову репутацію та завдають істотної шкоди інтересам Державної служби охорони».

У заяві йдеться про те, що «...зокрема, Відповідач звернувся з листами до державних органів влади (Президента України, Прем'єр-міністра, віце-прем'єр-міністра України, Антимонопольного комітету), в яких ДСО інкримінується зловживання монопольним становищем на ринку надання охоронних послуг та порушення порядку ціноутворення».

Зокрема, ДСО посилається:

— на лист АУБ від «20.12.01 № 06-06/574 (електронна пошта) на адресу комерційних банків (проект «Рішення Всеукраїнської банківської наради з питань захисту банківської системи від монопольних дій Державної служби охорони», що містить обвинувачення на адресу ДСО в порушенні ст. 4 Закону України «Про обмеження монополізму та недопущення недобросовісної конкуренції у підприємницькій діяльності»);

— на те, що згідно з п. 1 протоколу Всеукраїнської банківської наради з питань захисту банківської системи від монопольних дій Державної служби охорони АУБ в особі п. Сугоняка О. А. висунуто обвинувачення щодо ДСО у зловживанні монопольним становищем.

«Як наслідок, за численними зверненнями Відповідача Кабінетом Міністрів України надано доручення Антимонопольному комітету України проаналізувати ситуацію, що склалася, вжити необхідних заходів та про результати поінформувати Асоціацію українських банків та Кабінет Міністрів України».

■ ■ ■

Прийнято рішення: комерційним банкам усіляко сприяти АУБ в розробці стратегії та процедури захисту в суді її інтересів

■

У позовній заяві також зазначено, що на підставі звернення АУБ «... Антимонопольний комітет України розпочав суцільну перевірку діяльності підрозділів Державної служби охорони на предмет дотримання антимонопольного законодавства, що призвело до переходу працівників «Охорони» на особливі умови праці при підготовці значних обсягів матеріалів на запити територіальних відділень Антимонопольного комітету України...»

Посилаючись на відповідні норми законодавчих та інших чинних документів, ДСО дійшла таких висновків:

— відсутні будь-які юридичні підстави для публічного оголошення ДСО монополістом у галузі охорони;

— за цих обставин зловживання монопольним становищем Державної служби охорони (посилання на закон) є безпідставним.

ДСО також зазначає, що «... Відповідач (як зазначено вище) вчинив низку дій, спрямованих на дискредитацію Державної служби охорони при МВС України та дезорганізацію у здійсненні договірних відносин з охорони установ банків».

Виходячи зі свого розуміння обставин, які склалися на ринку збройної охорони, ДСО просить Господарський суд міста Києва, в тому числі:

«1. Визначити дії Відповідача такими, що ганьблять ділову репутацію очолюваної Позивачем системи Державної служби охорони при МВС України та завдають їй моральної шкоди;

3. Стягнути з Відповідача на користь Позивача суму на відшкодування заподіяної моральної шкоди в розмірі 1.000.000 (один мільйон) грн. 00 коп.»

Підписано позовну заяву начальником Головного управління Державної служби охорони при МВС України п. В. Шаповалом.

Розглянувши позовну заяву Головного управління Державної служби охорони при МВС України «Про захист ділової репутації та відшкодування моральної шкоди», Асоціація українських банків вважає потрібним заявити наступне:

— щодо «втручання» Асоціації українських банків у взаємовідносини системи комерційних банків (а взагалі можна говорити і про банківську систему в цілому) та Державної служби охорони, то воно випливає з основних завдань, заради чого комерційні банки і створили свою асоціацію, — це захист прав та інтересів своїх членів, що прописано в статуті АУБ;

— Асоціація українських банків своїми діями не втручається у господарські відносини між банками та підрозділами ДСО, це є рівень відносин господарюючих суб'єктів, тобто банків та ДСО;

— Асоціація українських банків виконувала і виконує конкретні доручення від системи комерційних банків України, які їй надано: чи то звернення до Кабінету Міністрів, Верховної Ради України, Антимонопольного комітету чи інших урядових структур;

— ніякими діями Асоціація не принижувала ділової репутації ДСО, а завжди будувала свої відносини з ДСО відкрито та прозоро на засадах поваги сторін;

— моральне відшкодування від Асоціації українських банків на користь ДСО в розмірі 1 000 000 (один мільйон) гривень 00 коп. — це та цифра, величина якої жодними розрахунками не підтверджується і залишається на совісті позивача;

— вважаю, що ця позовна заява є позовом до всієї банківської системи та ставить за фактичну мету перешкодити АУБ виконувати статутні обов'язки та усунути її з переговорного процесу щодо вартості послуг на ринку озброєної охорони впливової організації з тим, щоб після усунення Асоціації українських банків розібратися з кожним банком окремо з питань збільшення вартості послуг.

Члени ради АУБ на засіданні 16.05.2002 р. під час розгляду позовної заяви ДСО проти АУБ відзначають значну роботу, яку виконали і рада АУБ, і Асоціація українських банків з жовтня минулого року донині, беручи безпосередню участь у справі захисту економічних інтересів всієї банківської системи від дій Державної служби охорони при МВС України, які пов'язані із значним підвищенням вартості послуг з охорони.

Ця робота дала свій позитивний результат.

Як показав розрахунок, економія для банківської системи, досягнута у зв'язку з втручанням АУБ і погодженням з ДСО цін на більш низькому рівні проти запропонованих початково, становить близько 58 млн. грн. Зважаючи на важливість для всієї банківської системи питання перемоги АУБ у судовій справі за позовом ДСО, радою прийнято рішення: комерційним банкам усіляко сприяти АУБ в розробці стратегії та процедури захисту в суді її інтересів.

Асоціації українських банків стало відомо, що ДСО готує нові звернення до суду проти АУБ тієї самої тематики, що й позовна заява ДСО від 03.04.2002 року, незважаючи при цьому на очевидні факти відсутності реальних конкурентів на ринку озброєної охорони.

Хочу наголосити, що позиція АУБ до діалогу між ДСО та асоціацією залишається такою, як і раніше, — прозорою, відкритою та чесною.

Олександр СУГОНЯКО,
президент Асоціації українських банків.

РЕПОРТЕР

Державні діти шукають батьків

3. «Берізка»: є все, крім мами

Кумедний малюк в блакитному береті сидить на руках чоловіка і з цікавістю вивчає його щоку. З цієї хвилини в лексикон однорічного хлопчика ввійдуть слова «тато» і «мама». Він навчиться вимовляти їх англійською. Його нові батьки — ірландці — забирають маленького киянина до себе на батьківщину.

Торік зі столичного будинку дитини «Берізка» всиновили 62 малюків, половина з яких поїхала жити за кордон. А для 110 дітей до трьох років цей дім досі залишається рідним. Більшість із них не знає, що таке родина, тепло материнських рук. Від когось матері відмовилися ще в пологовому будинку, когось підкинули під «Берізку», когось привели бабусі, які неспроможні самостійно прогодувати внуків, що залишилися їм від дочок, котрі втекли у невідомому напрямку...

Якби не вивіска біля входу до установи, можна було б подумати, що це звичайний дитячий садок. У ньому пахне молоком та випраними колготками. От тільки коляски в коридорах засвідчують профіль будинку дитини. У наших дитячих садках уже давно не знайдеш ясельних груп, принаймні одномісячних малюків туди не віддають.

...Виходжу з кімнати 10-ї групи. За мною біжить незграбний малюк. Почувши за спиною окрик доглядальниці, утікач прискорює крок і намагається повернути до сходів. Його ловлять і повертають до рідної групи. З-за дверей лунає плаксивий протест...

За словами головного лікаря київського Будинку дитини «Берізка» Олександра Таволжана, серед його вихованців останнім часом зросла кількість дітей, які мають уроджені вади розвитку. Нині в Будинку дитини живуть 18 інвалідів. Це переважно дітлахи з діагнозом дитячий церебральний параліч і хворобою Дауна.

Медикаментами вітчизняного виробництва і вакцинами для щеплень «Берізка» забезпечена. Норми дитячого харчування виконують. Головний лікар каже, що маленькі мешканці очолюваного ним будинку харчуються ліпше, ніж діти багатьох працівників. Загалом, на фінансування Таволжан не скаржиться, каже, відтоді, як перейшли під опіку міського бюджету, жити стало набагато легше. Та й спонсори з меценатами допомагають. Наприклад, за рахунок позабюджетних надходжень розв'язують проблеми з памперсами. На ці сучасні засоби дитячої гігієни держава грошей не надає. Частіше й охоче за інших Будинкові дитини допомагають різні релігійні конфесії.

А втім, як розповів Олександр Олександрович, бажаючих допомогти дітям-сиротам чимало. Люди приносять до Будинку дитини одяг, іграшки. На жаль, не все з подарунків придатне для подальшого використання, але дирекція «Берізки» вдячна людям за увагу та турботу до їхніх підопічних.

Заповітна мрія персоналу — щоб їх вихованців усиновили, щоб ці хлопчики і дівчатка знайшли нові сім'ї і реалізували своє право на щасливе дитинство.

А головний лікар «Берізки» ще мріє про капітальний ремонт у Будинку дитини і будівництво нового корпусу на сто місць, аби максимально наблизити трирічне перебування малюків тут до домашніх умов.

Ольга ВАУЛІНА.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

▼

Могутність держави приростає Охтиркою

Нафта вже давно стала символом і рушійною силою еволюції людства, прогресу в науці, техніці, медицині, економіці.

Втім матінка-земля не з усіма охоче ділиться цим дорогоцінним скарбом. Багатства своїх підземних комор вона щедро віддає лише добрим, працьовитим і сумлінним її оборонцям. Особливо прихильна вона до трьохтисячного колективу охтирського нафтогазовидобувного управління «Охтирканафтогаз» ВАТ «Укрнафта» — лідера вітчизняної нафтодобувної галузі на чолі з почесним громадянином Охтирки, депутатом Сумської обласної ради Олексієм Нестеренком. За 40-річну історію існування управління працьовитий колектив охтирських нафтовиків видав «на-гора» близько 70 мільйонів(!) тонн нафти і понад 60 мільярдів(!) кубометрів газу.

Тут видобувають половину всієї української нафти. Торік, зокрема, охтирчани відправили на переробні заводи понад 1,5 мільйона тонн «чорного» золота і майже 1,5 мільярда кубометрів газу.

Владислав ЖМУРКОВ.

Сумська область.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Ликвидатор и комитет кредиторов ОАО «Резинотехника»

осуществляет продажу объектов недвижимости ОАО «Резинотехника» по адресу г. Сумы, ул. Пограничная,47:
- склад прессформ и арматуры (незавер.) с рампой;
- насосная станция пенного пожаротушения;
- резервуар полузаглубленный (2 шт.);
- каркасный склад;
- склад сажи;
- резервуары 6 шт. с надстроенным помещением;
- 6-ти этажная часть с пристроенным шиферным навесом;
- бункерный склад с бытовыми помещениями;
- корпус формовых и неформовых изделий цех НТ-3;
- корпус формовых и неформовых изделий цех НТ-2;
- котельная и цех ФТ-2;
- корпус очистных сооружений;
- переходная галлерея;
- здание клуба ОАО «Резинотехника» по адресу ул. Р. Корсакова,3.

Информация по адресу: ул. Фрунзе,8-Б/18, г. Сумы, 40030; тел. (0542) 222489.

Інформація про проведення позачергових загальних зборів акціонерів ВАТ "Закарпатнерудпром"

ВАТ "Закарпатнерудпром" повідомляє, що позачергові загальні збори акціонерів відбудуться 17 липня 2002 року о 12 годині за адресою: м.Хуст, вул.Заводська, 1-а, Закарпатської області.

Реєстрація учасників зборів з 10:00 до 11:30 за місцем проведення зборів.

ПОРЯДОК ДЕННИЙ.
1. Перевибори Спостережної Ради товариства.
2. Перевибори ревізійної комісії товариства.
3. Внесення змін до Статуту товариства.
4. Різне.

Ознайомлення з матеріалами щодо питань порядку денного та подання пропозицій проводиться за адресою: м.Хуст, вул.Заводська, 1-а, з 8:00 до 17:00. Довідки за тел. (031422) 50-48.

Голова правління ВАТ "Закарпатнерудпром" О.І.Кошинський.

ТОВ «Атіс»,

код ЄДРПО 24910936, зареєстроване Ленінською районною адміністрацією м. Запоріжжя № 8909 від 18.07.97 р., повідомляє про свою ліквідацію.

Претензії приймаються протягом двох місяців за адресою: 69015, м. Запоріжжя, вул. Мінська, 7.

Господарський суд Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ-27, вул. Куйбишева,1-а) порушив справу № Б24/61/02 про банкрутство Акціонерного товариства закритого типу «Новомосковський трубний завод — труби», код ЄДРПОУ 23364992.

Юридична адреса: 51200, м. Новомосковськ, вул. Радянська,35.

Поштова адреса: 51200, м. Новомосковськ, вул. Сучкова,115.

Розрахунковий рахунок № 2600230001801 в Новомосковській філії АБ «Кредит-Дніпро», МФО 306470.

Розпорядник майна: Гуляєв В'ячеслав Павлович (ліцензія АА № 249945), 50000, м. Кривий Ріг, абон. скриня 30, службовий телефон 40-06-86.

Прентензії кредиторів та заяви санаторів приймаються в місячний термін з дня опублікування оголошення.

Загублене Свідоцтво платника ПДВ № 37514271 видане ДПІ у Печерському р-ні м. Києва 18.03.1999 р., яке належить ТОВ «Траст Інвест енд Трейд ЛТД» (код ЄДРПОУ 30306426) вважати недійсним.

27 березня 2002 року господарський суд Полтавської області (36000, м. Полтава, вул. Зигіна,1) порушив провадження у справі № 7/72 про неплатоспроможність: Малого приватного підприємства «Технологія»;

Ідентифікаційний код № 23811741;

Юридична адреса: 39600, Полтавська область, м. Кременчук, вулиця Леніна,7, кв.25;

Поточний рахунок № 26000980682 в Кременчуцькій філії «Укрсоцбанк», МФО 331348;

Поточний рахунок № 26009176702001 в Кременчуцькій філії ПриватБанку, МФО 331531;

Розпорядником майна по справі № 7/72, призначений: Шушпанов Георгій Олександрович, ліцензія № 047860 серія АА від 19 жовтня 2001 року, код № 2164415133, поточний рахунок № 260082003 в акціонерному комерційному банку «МТ-Банк» м. Кременчук, МФО 331304.

Кредиторам, а також можливим санаторам направляти заяви з майновими вимогами до боржника в місячний термін від дня публікації оголошення.

До відома громадськості

ЗАТ «Полтавська птахофабрика», 36009, м. Полтава, вул. Зіньківська,79, тел.(0532) 50-23-74, факс (0532) 50-23-76 подала до Національної комісії регулювання електроенергетики заяву про видачу ліцензії з постачання електричної енергії за нерегульованими тарифами за місцем здійснення заявленої діяльності на території України.

ТОВ «Зерноторгівельна компанія «Трикратне»

56534, Миколаївська обл., Вознесенський район, ст. Трикратне, код ЄДРПОУ 30951202, зареєстроване Вознесенською районною державною адміністрацією Миколаївської області від 28.08.2000 року, повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом двох місяців з дня опублікування оголошення, за адресою: Миколаївська обл., Вознесенський район, ст. Трикратне.

Постановою Господарського суду Дніпропетровської області по справі № Б 26/17/02 від 17.05.2002 р. Державно-кооперативне підприємство Дніпропетровський завод «Буддеталь» (49021, м. Дніпропетровськ, вул. Берегова, 164-а) код ЄДРПОУ 01349710, п/р № 26005200179001 в АКБ «Україна», м. Дніпропетровськ, МФО 305103 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру, ліквідатором призначено Бєліка С. П.

14 июля 2002 года

по адресу г. Амвросиевка, ул. Титовки, 24 состоится собрание акционеров

ОАО «Амвросиевский завод стального литья».

Регистрация акционеров с 10.00 до 11.00.

Начало собрания в 11.00.

Повестка дня:
1. Отчет руководства о процедуре санации.
2. Выборы руководящих органов ОАО «АЗСЛ».
3. Разное.

Український науково-дослідний інститут медичної реабілітації та курортології

оголошує конкурс до клінічної ординатури за фахом

«Фізіотерапія»

Термін конкурсу

— 1 місяць з дня оголошення.

Адреса інституту:

65014, м. Одеса, Лермонтовський пров.,6.

Господарський суд Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) порушив провадження у справі № 18/63б про банкрутство відкритого акціонерного товариства «АТП—11465», юридична адреса: 85400, м. Селідово Донецької області, вул. Гоголя, 43. Р/р 26001301490057 в АК ПІБ м. Селідове.

Розпорядником майна призначений арбітражний керуючий Шелупець Вікторія Анатоліївна (ліцензія № 250184 від 10.12.2001 р.).

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Ліквідатор ВАТ «Мезенівський цукровий завод» реалізує на відкритих торгах групу відокремлених інвентарних об'єктів підприємства-банкрута ВАТ «Мезенівський цукровий завод».

Об'єкти нерухомості складаються з адміністративних приміщень, споруд виробничого призначення, складських приміщень, гаражів.

Технологічне обладнання та устаткування, а саме:
* дифузія А 2 ПФ—2—Ф 20;
* центрифуги ФПК—125;
* насоси СОТ;
* електродвигуни;
* технологічне обладнання;
* грейферний кран та інше.

Із запропонованим до продажу майном можна ознайомитися за адресою: Сумська область, Краснопільський район, с. Мезенівка.

Заявки направляти на адресу: м. Київ, Кловський узвіз, 9/2, офіс 70, тел. 261-04-65, факс — 290-50-96.
Ліквідатор Лінкевич О. М.

Постановою Господарського суду Рівненської області №2б/60-Б-2 від 29 жовтня 2001 р. (м. Рівне, вул. Яворницького,59) визнане банкрутом товариство з обмеженою відповідальністю фірма «Ірена-НТЛ» (33000, м. Рівне, вул. Соборна,276, р/р 260023017 в ФКБ «Західінкомбанк» м. Рівне, МФО 333614, код ЗКПО 23301879) та відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором банкрута призначена Бокій Тамара Ананіївна (ліцензія № 250371, 33000, м. Рівне, вул. Драгоманова,27).

Господарським судом Харківської області (61022, м. Харків, пл. Свободи,5, 8 під'їзд) ухвалою від 18.04.02 р. порушено справу № Б-560 1/2-25 про банкрутство ПСП «Колос» (63712, Харківська обл., Куп'янський рн., с. Моначинівка, п/р 260053017604250 АК ПІБ м. Куп'янськ, МФО 351511, код 30739218). Розпорядником майна ухвалою від 13.05.02 р. призначений Заривайко В'ячеслав Володимирович (ліцензія № 249731 від 19.10.2001 р.).

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

Ухвалою Господарського суду м. Києва (01033, м. Київ, вул. Жилянська,58-б) від 19.04.2002 р. порушено провадження у справі № 70/146-02 про визнання банкрутом Закритого акціонерного товариства «Броварський завод пластмас» (07400, м. Бровари, Київської області, промвузол, код ЄДРПОУ 00203594, р/р 26007301340146 в ПІБ м. Бровари Київської обл., МФО 321433).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Шкабрія Михайла Петровича (ліцензія АА № 250093 від 26.11.2001 р.; ТОВ ЮФ «Юрзовнішсервіс», 03150, м. Київ, вул. Червоноармійська,57/3, к.221, тел. 239-239-0).

Претензії кредиторів та можливих санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Приватне підприємство «Юридична фірма «Калініченко та партнери»,

юридична адреса: Україна, м. Київ, вул. Тростянецька,47, кв. 32, ідентифікаційний код 31403906, згідно рішення засновника повідомляє про свою реорганізацію та перейменування у Товариство з обмеженою відповідальністю «Юридична компанія «ТАВІДА», яке стає повним правонаступником прав та обов'язків Приватного підприємства «Юридична фірма «Калініченко та партнери». Юридична адреса Товариства з обмеженою відповідальністю «Юридична компанія «ТАВІДА» Україна, м. Київ, вул. Тростянецька,47, кв.32.

Претензії приймаються протягом одного місяця.

СПОРТ

Місце зустрічі — Ялта

Бокс. Як повідомили нашій редакції з Федерації боксу України, IX конгрес Європейської асоціації аматорського боксу відбудеться 20—24 червня в Ялті. Цей факт — свідчення визнання й авторитету українського любительського боксу на континенті.

Найкращі — вихованки Дерюгіної

Художня гімнастика. У Луганську завершився чемпіонат країни, участь в якому взяли 24 команди. І серед них — збірна України. Абсолютною чемпіонкою стала киянка Тамара Єрофеєва. Срібна медаль — у Ганни Безсонової, бронзова — у Наталі Годунко. Усі вони — вихованки Альбіни Дерюгіної. Ці спортивки поділили між собою і комплекти нагород в окремих вправах. Вихованки школи Дерюгіних також посіли два перші місця у групових вправах.

Серед юніорок кращою була луганчанка Анастасія Бич.

Алла АНТИПОВА (з Луганська).

І другий раунд за «Шахтарем»

Футбол. Чемпіонат країни. Вища ліга. 25-й тур.

«Арсенал» — «Поліграфтехніка». 2:0. 500 глядачів. **Голи:** Кирлик, 53, Овеков, 89.

«Металіст» — «Металург» Д. 3:1. 12 000. Осадчий, 68, Березовчук, 87, Пушкуца, 89 — Матвеєв, 41, з пенальті.

«Металург» Зп — «Карпати». 4:1. 4 500. Модебадзе, 30, 81, Смирнов, 46, Демченко, 76 — Драголюк, 6.

«Таврія» — «Кривбас». 3:2. 2 500. Митрофанов, 16, В. Гігіадзе, 50, з пенальті, Гайдаш, 66 — Ключик, 47, Кудинов, 87.

«Ворскла» — «Металург» М. 2:1. 6 000. Окодува, 23, Ібанда, 53 — Бабич, 59.

«Дніпро» — «Закарпаття». 2:0. 5 000. Максимюк, 21, Ротань, 83.

«Шахтар» — «Динамо». 2:0. 32 000. Федоров, 43, у власні ворота, Гавранчич, 90+2, у власні ворота.

	В	Н	П	М	О
«Шахтар»	18	6	0	47—10	60
«Динамо»	18	5	1	53—9	59
«Металург» Зп	11	6	8	24—21	39
«Металіст»	11	6	8	34—35	39
«Металург» Д	11	5	8	36—27	38
«Дніпро»	10	7	7	28—19	37
«Таврія»	8	5	12	27—36	29
«Карпати»	7	7	11	19—31	28
«Кривбас»	6	10	9	27—37	28
«Ворскла»	6	7	12	19—31	25
«Металург» М	5	8	11	26—35	23
«Поліграфтехніка»	5	8	11	21—35	23
«Арсенал»	6	4	15	17—27	22
«Закарпаття»	5	6	14	23—48	21

Як і в недавньому кубковому фіналі, «Шахтар» переміг «Динамо» й у важливому матчі чемпіонату. Щоправда, у складі донеччан не знайшлося гравців, які б могли забити чемпіону. І їм допомогли це зробити... суперники, провівши два м'ячі у власні ворота.

— Слід реально дивитися на речі, — сказав після поєдинку в. о. головного тренера динамівців Олексій Михайличенко. — Той клуб, який пережив наш клуб, не міг не вплинути на гравців. Потрібен час, щоб спала напруга цього важкого в біографії команди періоду.

— Дуже радий за наших уболівальників, нашого президента, — прокоментував події наставник «Шахтаря» Невіо Скала. — Дякую моїм гравцям, які показали, що вони — професіонали. Працюємо нетривалий час. Максимуму ще не досягли. Але досягли вже хорошого рівня. Однак чемпіонат ми ще не виграли. Навіть думати так — великий ризик. Попереду ще дві зустрічі. І моя головна робота — в царині психології, щоб зберегти в команди відчуття реальності...

Важливу і переконливу перемогу над конкурентом за бронзові нагороди і місце в зоні Кубка УЄФА здобув «Металіст». Але ця радість харків'ян була затьмарена заявою головного тренера їх клубу Михайла Фоменка, який на післяматчевій прес-конференції повідомив, що залишає колектив.

Корея—Японія: хроніка подій

Чемпіонат світу-2002. Перший етап.

Група С. Кванджу. **Китай—Коста-Ріка. 0:2. Голи:** Гомес, 61, Райт, 65.

Китайцям — дебютантам подібних змагань, було важко протистояти досвідченішому і технічнішому суперникові.

Група Н. Сайтама. **Японія—Бельгія. 2:2. Голи:** Сузукі, 59, Інамото, 69 — Вільмотс, 57, ван дер Гейден, 75.

Група D. Пусан. **Корея—Польща. 2:0. Голи:** Хван Сун Хон, 26, Ю Сан Чур, 53.

Учора в боротьбу, як бачимо вступили господарі чемпіонату — японці і корейці. І вони добряче зіпсували настрій представникам Європи. Якимось дивом японці не перемогли бельгійців. Але за свою гру заслужили відмінну оцінку. А корейці повністю переграли наших недавніх суперників — поляків.

В. Б. ▼

ДЕНЬ

Глек із 117 уламків

ЗНАХІДКИ

Колекція давніх кахлів Галичини Петра Лінинського —унікальна. Аналогів немає, певне, навіть у світі. Хоча не один раз поціновувачі мистецтва з-за кордону пропонували за колекцію чималі гроші, власник подарував її Львову. Тепер виставка діє постійно у місцевому музеї етнографії та художнього промислу. На ній репрезентовано понад 350 неповторних зразків, за якими можна простежити хронологічний процес розвитку кахлярства на наших землях.

Історія кахлі почалася у П'ятичанах (Львівська область) ще у XII столітті. Саме там Петру Лінинському поталанило знайти першу кахлю. На виставці демонструються експонати різні за стилем і тематикою: космогонічні, релігійні, геометричні, рослинні, зооморфні тощо. Рідкісними є кахля «Богородиця з дитям», знайдена в Олеську на Львівщині, геральдична композиція із села Попелі. Гордість колекції Петра Лінинського — свічник Потеличного гончарного цеху (XVI ст.).

Розшуку та реставрації давньої кераміки Петро Лінинський присвятив сорок років життя. Він згадує, що «черепкова Одіссея» почалася у 1959 році. Біля села Урич, що на Стрийщині, він натрапив на урвище, в якому виднілися уламки. З'ясувалося, що у прогалину між скелею і вже неіснуючим муром предки скидали череп'я. Лише небагато знахідок були майже цілими. Часто з кількох черепків йому вдавалося створити фрагменти. На виставці, наприклад, представлено глек, зібраний із 117 частинок. Крім черепків, він знайшов залізні наконечники стріл, острогу, чеську срібну монету часів Вацлава II.

— Спочатку це було моїм хобі, — каже пан Петро, —але я швидко зрозумів, що повернення з небуття керамічної культури наших предків має стати моїм обов'язком.

Петро Лінинський народився 1920 року в селі Старичі на Яворівщині в сім'ї службовця. Пройшовши війну, вісім років перебував в ув'язненні в таборах Воркути. Після звільнення повернувся до Львова. Працював різьб'ярем по кістці та рогу. У 50-ті роки здобув першу нагороду на Всесоюзному конкурсі сувенірів у Москві. Працював реставратором у Львівському музеї українського мистецтва. Він фахівець найвищої категорії. Паралельно займався творчою працею в галузі пластики малих форм. З 1963 року — член Спілки художників, з якої його було виключено з ідеологічних міркувань. У 70-х роках керував реставрацією станкового та монументального живопису в міжобласній реставраційній майстерні. У свої 82 роки Петро Лінинський продовжує «чаклувати» над кахлями.

Лариса ФАНГА.

Львів.

ФОТОФАКТ

Фото Леоніда ДОБРОВОЛЬСЬКОГО (Укрінформ).

В Переяслав-Хмельницькій центральній районній лікарні на Київщині діє своєрідна «каса здоров'я». Понад 800 осіб, переказуючи в неї щомісяця по три з половиною гривні, вправі розраховувати на медичну допомогу високого рівня.

На знімку: заступник головного лікаря Переяслав-Хмельницької ЦРЛ Лариса Кузьменчук проводить обстеження.

ВІТЧИЗНЯНИЙ СТИЛЬ

Борщагівці отримують міжнародне визнання

Київський ЗАО «Борщагівський хіміко-фармацевтичний завод» вже давно серед лідерів фармацевтичної індустрії України. Більш як 120 найменувань лікарських засобів, 15 з яких взагалі раніше не виробляли в нашій країні, завдяки високій якості і низьким цінам вивели підприємство на друге місце за обсягами продаж у роздрібній мережі. Завод також експортує свої ліки у 9 країн світу — це майже дванадцять відсотків продукції, що виробляється. Досить сказати, що річний випуск таблеток дорівнює 200 мільйонам, антибіотиків у капсулах — 13 млн., стерильних антибіотиків у флаконах — 12 млн. На підприємстві є власний науково-дослідний центр, що розробляє та впроваджує нові ліки. Нині на різних етапах розробки перебуває близько двадцяти новинок. Відомо, що у фармацевтичній промисловості точиться гостра конкурентна боротьба, і світові «кити» неохоче поступаються своїм ринком новачкам. Саме тому кияни приділяють велику увагу контролю за якістю продукції, не рахуючись із витратами. Наприкінці минулого року почала діяти нова випробувальна лабораторія якості, оснащена найновітнішим устаткуванням.

І ось зусилля борщагівців ознаменувалися і європейським визнанням. Учора, 3 червня, на БХФЗ завітала делегація Асоціації Сертифарм на чолі із відомим у всьому світі аудитором паном П'єром Мане. Ця організація, створена у Франції, сприяє фармацевтичним установам у виборі постачальників та здійснює сертифікацію відповідно до європейських вимог GMP. Борщагівці, таким чином, першими в Україні отримали цей сертифікат, який надає підтримку і визнання у багатьох країнах світу — від Бразилії та Австралії до країн ЄС. Він засвідчив перед усім світом, що БХФЗ виробляє, контролює, зберігає та транспортує стерильні антибіотики та антибіотики у капсулах, а також має лабораторію контролю якості відповідно до GMP.

Генеральний директор заводу Людмила Безпалько подякувала гостеві за високу оцінку праці майже 600 співробітників і пообіцяла, що колектив і надалі боротиметься за право отримати такий сертифікат і для іншої продукції заводу. Отже, наш національний виробник укотре довів світовому співтовариству своє прагнення стати гідним конкурентом відомим виробникам ліків.

Іван СОКУРЕНКО.

І на Поліссі яблуням цвісти

Тридцять гектарів саду заклало Рівненське ПСП «Промінь».

— Ця ідея зріла давно, бо на Поліссі дуже мало садів, — каже керівник «Променя» Андрій Кулик.

Більшість дерев у молодому садку — яблуневі. Як почне він плодоносити, урожай перероблятимуть у власному міні-цеху на соки, джеми і компоти.

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

ФОТОФАКТ

Сьогодні виповнюється 80 років від дня народження відомої української балерини Лідії Герасимчук. Вона, вихованка київської балетної школи, у тринадцять років стала артисткою столичного оперного театру, а в шістнадцять — його солісткою. Заслужена артистка УРСР Лідія Герасимчук створила на сцені чимало чудових неповторних образів. Це Одетта-Оділія у «Лебединому озері» П. Чайковського, Добра фея у «Попелющі» С. Прокоф'єва, Маруся Богуславка у однойменному балеті А. Свечникова. Померла балерина молодою, у розквіті таланту та творчих сил.

На знімку: танцює Лідія ГЕРАСИМЧУК.

Фото із архіву Національного академічного театру опери та балету України.

ЗАЛИШАЙТЕСЯ З «ГОЛОСОМ»

Купуємо правильно

Де і як можна отримати інформацію, коли й ким виготовлено той чи інший продукт, коли у нього закінчується термін придатності?

Інна ГАЛУШКА.

Вінниця.

Інформацію про виробника та якість продуктів харчування можна отримати у продавця. Якщо торгівля відбувається не у спеціалізованому фірмовому магазині на території самого виробника, то у продавця має бути свідоцтво про якість. У ньому зазначено: найменування, склад (зокрема, перелік використаної у процесі приготування сировини, у тому числі харчових добавок), номінальна кількість (маса, об'єм), харчова та енергетична цінність, умови зберігання та кінцевий термін реалізації. У разі необхідності, — попередження щодо використання їх окремими категоріями споживачів, а також інша інформація, яка поширюється на конкретний продукт, інформація про вміст шкідливих для здоров'я речовин і протипоказання, адреса виробника, дата виготовлення та ціна.

Згідно зі статтями 16, 18 Закону України «Про захист прав споживачів» з усіма цими документами ви маєте право ознайомитися раніше, ніж зробите покупку.

Марина КОВАЛЬЧУК.

ЦЕ ЦІКАВО

Сусідці не сподобалася лексика

Мешканка одного з будинків у Стаханові обурилася, коли, подзвонивши своєму сусідові, почула через двері грубу лайку. Вона вирішила, що таку реакцію одинокого власника житла викликало її прохання здати гривню за прибирання під'їзду. Але з'ясувалося зовсім інше. Чоловік, пам'ятаючи про те, що в його місті Стаханові почастішали квартирні крадіжки, придумав свій спосіб захисту проти грабіжників: під'єднав до дверного дзвінка магнітофон і отримав щось на зразок автовідповідача. Варто натиснути кнопку, як у відповідь лунає: «Що ви тут ходите...» і т. ін. Обурена сусідка рознесла інформацію по всій багатоповерхівці. Затаврований громадськістю під'їзду винахідник змушений був замінити лексику свого дітища.

Алла АНТИПОВА.

Луганська область.

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Редактор номера Людмила КОХАНЕЦЬ.

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955.
Загальний тираж 159000.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
Зам. 0311100. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-84-92;
телефакс — 224-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 441-89-34, 441-89-44;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій